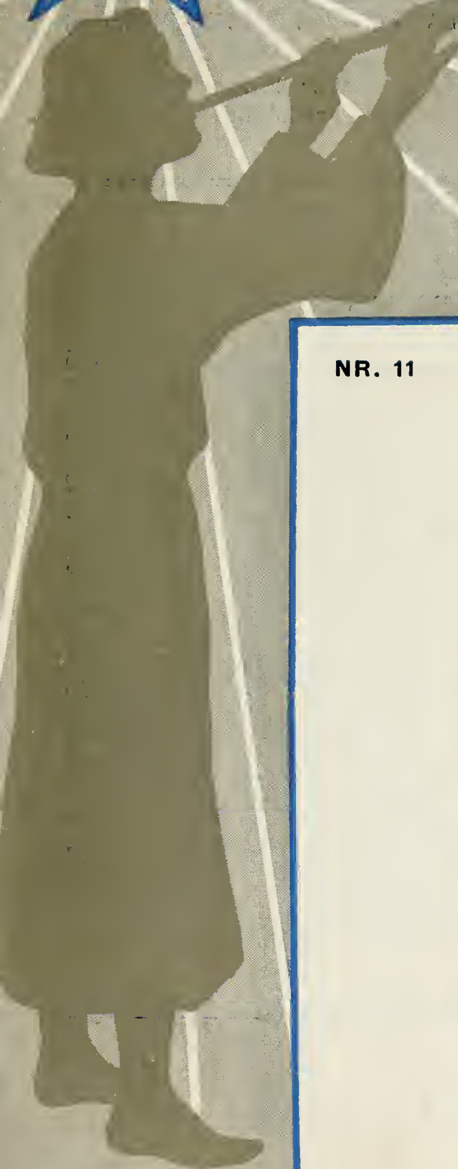
Skandinaviens Stjerne

NR. 11 NOVEMBER 1955 104. ÅRGANG

Apostel Richard L. Evans
af De Tolv Apostles Råd

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 11 NOVEMBER 1955 104. årg.

SKANDINAVIENS STJERNE udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er kr. 8.50 i Danmark og $ 2.00 i U. S. A. Betaling kan ske gennem postgiro 333.38 til

CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Priorvej 12. København F.

Junius M. Sorensen
Missionspræsident
ansvarshavende red.

Mary Kaiser
redaktør

INDHOLDSFORTEGNELSE:

KLOSTERTRYKKERIET

Fra missionens præsidentskab.

At forkynde evangeliet til de levende og derefter udføre tempelordinancer for de døde er to af de vigtige pligter, der påhviler de sidste dages hellige i vor Kirke i dag. Her i Danmark er evangeliet blevet forkyndt i over hundrede år. Der er tusinder, der har modtaget evangeliet og er emigreret til Amerika; en lille procentdel af disse mennesker har mistet deres tro og er faldet fra Kirken. Deres tab har været dobbelt: de har mistet deres vidnesbyrd, og en del af dem har mistet deres medlemsskab i Kirken, og med mindre de omvender sig, har de mistet deres chance for de velsignelser og den ophøjelse, som kommer gennem tempel-ordinancerne.

Eet er at omvende et menneske, noget andet er, at han fortsætter med at være trofast og sand mod den pagt, han har indgået i dåbens vande. Evangeliet er sandt og vil frelse os i Guds celestiale rige, hvis vi blot gør vor pligt, og vi kan også frelse vore forfædre, som er gået foran os, hvis vi gør vor pligt i Herrens tempel.

De hellige i Europa har været undskyldt fra ansvaret med tempelarbejdet, indtil templet i Bern blev indviet, men nu har de ikke mere nogen undskyldning, og Herrens tjenere siger: Kom til Herrens tempel og modtag de velsignelser, der findes for de trofaste. Templets hellighed kræver mange begrænsninger, og vi må indrømme, at disse er rigtige og retfærdige, for intet urent kan gå ind i mit rige, siger Herren. Disse templer er hellige, i dem tilkendegiver Herren sig. Engle besøger hans profeter og åbenbarer vigtige budskaber vedrørende frelse for de levende og de døde.

Når vi er i templet, kan vi føle himlens magt og indflydelse og ved, at vi står på hellige steder. Jeg vil gerne sige til de hellige i den danske mission: Bered jer til denne store anledning. Hvis I er værdige til den store velsignelse, der er kommet til de sidste dages hellige i Europa, er det jeres pligt at gå til Herrens hus og få jeres begavelse og udføre arbejde for jeres afdøde.

Nu kommer spørgsmålet: Er vi beredt, kan vi få en anbefaling? Har vi været kloge og sparet lidt penge op i tidens løb, så vi kan betale vor rejse, eller har vi sagt: Jeg må bruge alle de penge, jeg tjener, til at leve for. Vær påpasselig nu, giv Herren lejlighed til at velsigne dig, læg lidt penge til side til dine kirkelige pligter, når du får din løn, og du kan være sikker på, at Herren vil velsigne dig med hensyn til de penge, så du vil kunne klare dig alligevel.

Man må have penge for at kunne rejse til Bern, men det er ikke det vigtigste. Det vigtigste er: Er jeg værdig? Jeg håber, alle de hellige forstår, hvad dette betyder. Og måske lever jeg et rent liv, men hvad med mand og hustru? Hvis en af dem ikke er medlem, kan den anden ikke få en tempel-anbefaling. Hvis jeg har været gift og er blevet skilt, kan jeg da få anbefaling? Det kan du, hvis du opfylder de krav, der stilles, men i nogle tilfælde kan det ske, at sagen skal sendes til Salt Lake City for at blive afgjort der. Vi har derfor meget at tænke over og meget

at forberede os på, før vi kan få en tempel-anbefaling. Jeg vil derfor råde alle, som skal gå gennem templet i løbet af næste år, til at bede om deres anbefaling så snart som muligt, fordi sagen muligvis skal sendes til Salt Lake City først.

Kære brodre og søstre, bered jer for templet, få jeres anbefaling, spar penge sammen, og må Herren velsigne jer i dette vigtige arbejde, det beder jeg ydmygt i Jesu Kristi navn. Amen.

Junius M. Sorensen, Missionspræsident.

Indvielsen AF TEMPLET I BERN

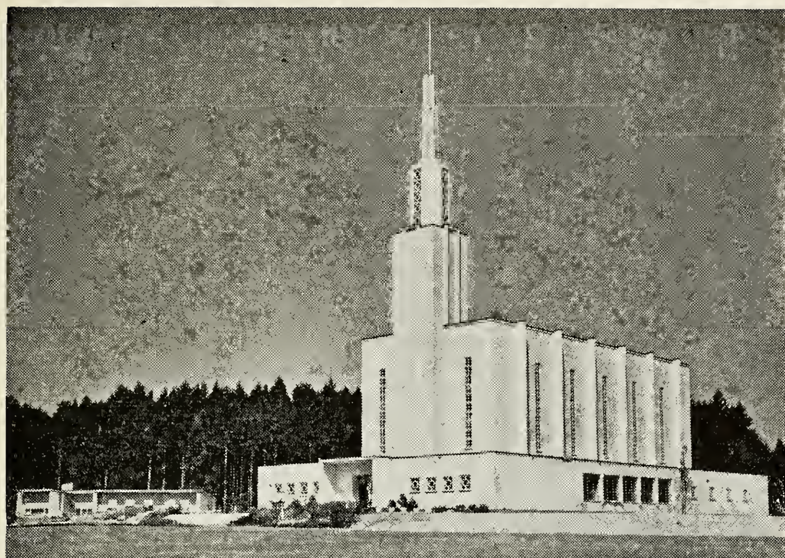
Hellige Hosiannaråb steg op fra Herrens Hus ved indvielsen i Bern d. 11.—15. september. Dette var det første tempel i »Den gamle Verden«, siden templet i Jerusalem blev ødelagt. Kirkens embedsmænd, gæster fra mange lande, hellige og missionærer fra alle europæiske missioner deltog i den begivenhed, som betegnes som en af de vigtigste og mest vidtrækkende i Kirkens histore.

Lige idet vi kørte ud fra Bern, fangede vi et glimt af spiret, og hele Vejen til Zollikofen spejdede vi for om muligt at få et glimt af Herrens Hus. Dette lykkedes ikke, før vi rundede hjørnet af den vej, hvorpå Templet ligger. Men så lå det også der for os i al sin pragt. Vi så et smukt bygningsværk udfort i elfenbensfarvet materiale og med det gyldne spir rækkende op imod himlen. Det gjorde et stærkt indtryk på os. Også landskabet rundt om os hjalp til at forøge indtrykket: små høje og skove, som er så karakteristiske for Schweiz. — Vi havde nået vort bestemmelsessted.

Der var lidt tid til at beundre det udefra — trods regnvejret — og senere fik vi så lov til at komme indenfor. For dem, som før har været i et tempel, var det en velkendt følelse at komme indenfor, og for alle var det klart, at dette sted var noget usædvanligt. Højtid og dyb ærbødighed fyldte bygningen, der er moderne møbleret og prydet med planter og blomster. Ventetiden, til indvielsen skulle begynde, var vidunderlig stille og fredfyldt. Vi tænkte sikkert alle på hensigten med dette nye Herrens Hus: at medvirke til, at sidste-dags-værket kan blive fuldbyrdet. Ved en sådan anledning er sloret mellem himmelen og jorden meget tyndt.

Da Præsident David O. McKay kom ind, rejste alle sig: DER STOD EN SAND GUDS PROFET.

Modet var under præsidium af Præsident David O. McKay og ledet af tempelpræsident Samuel Bringhurst. Præsident Junius M. Sorensen fra Den danske Mission åbnede med bøn. Kor og forsamling sang: »The Morning Breaks« — »Holiness Becometh the House of the Lord« og »Hosanna«. Mellem talerne havde vi lejlighed til at hore Ældste

Leron Johnsen fra Den danske Mission synge: »Bless This House«, akkompagneret af søster Inger M. Fischer.

Den norske missionspræsident, Axel J. Andresen, talte om, hvor vigtigt det er for os at komme til templet og få vore begavelser, og at han hellere ville sulte end undvære et besøg her. Templets arkitekt, broder Edward O. Anderson, og præsident Bringhurst holdt hver en ganske kort tale. Højdepunktet, som vi alle ventede på, var naturligvis, at vor elskede præsident, David O. McKay, talte til os. Han er selv et levende eksempel på det emne, som han fremførte: »Renhed kommer efter guddommelighed«. »Sig mig, hvad du tænker på, når du ikke behøver at tænke, så skal jeg sige dig, hvem du er!

Vi er her i dødeligheden omgivet af fristelser, men vi kan løfte os op over dem ved at tænke på høje idealer og beder om at kunne efterleve disse i vort daglige liv. Tanken går altid forud for handlingen.«

Præsident McKay indviede derefter templet til Herren, og vi citerer indvielsesbønnen:

»O Gud, du evige Fader! —

Ved denne hellige anledning: fuldendelsen og indvielsen af det første tempel for Kirken i Europa — løfter vi vore hjerter og stemmer i lov og pris til Dig. Hjælp os at befri vore sind for unyttige tanker og vore sjæle for selviske og misundelige følelser, så vi kan være samlede her i oprigtighed og sandhed og i den ene hensigt at elske Dig, elske hverandre og elske alle oprigtige mennesker i verden.

Vi takker Dig, fordi Du og din Søn, Jesus Kristus, i foråret 1820 åbenbarede jer for den unge mand: Joseph Smith, fordi Du forestillede Verdens Frelser for ham ved at sige: »Denne er min elskede Søn, hør Ham!« Vi er taknemlige, fordi Jesu Kristi Kirke

blev fuldstændigt organiseret under din ledelse og inspiration med Apostle, Profeter, Præster, Lærere, Evangelister m. fl., til »at gøre de hellige fuldt beredt til deres tjenestegerning, at opbygge Kristi legeme, indtil vi alle når frem til at være eet i troen på og erkendelsen af Guds Søn, til mands modenhed og det mål af vækst, da vi kan rumme Kristi fylde.«

Dette er budskabet i disse sidste dage til alle dine børn, både de levende og de døde!

I lydighed mod de ord, som din Søn har sagt til os, kommer vi til Dig, thi »Dette er det evige liv, at de kender Dig, den eneste, sande Gud, og Ham, Du udsendte, Jesus Kristus.«

Vi takker Dig, fordi Du efter denne herlige åbenbaring af Dig selv og din elskede Søn, gennem himmelske budbærere genoprettede det aronske og det melkisedekske præstedømme og senere alle de nøgler henhørende under præstedømmet, som har været overgivet dine profeter fra Adams tid, gennem Abraham og Moses til Malakias, som havde magten til at »vende fædrenes hjerter til børnene og børnenes hjerter til deres fædre« helt ned til den sidste generation.

Alle disse rettigheder, privilegier og kræfter blev genoprettet og overleveret gennem den rette myndighed til denne den største af alle tiders uddelinger.

Vi er taknemmelige for De forenede Staters forfatning i Amerika, som bifaldt, at Jesu Kristi Kirke blev oprettet gennem himmelske budbærere, og som også giver hvert menneske frihed til at tilbede Gud i overensstemmelse med sin egen samvittighed.

Vi er taknemmelige for den frihedselskende schweiziske regering, som gennem århundrederne har holdt menneskets handlefrihed for ukrænkelig og har indrømmet ham hans umistelige ret til at tilbede Dig uden indblanding fra noget menneske eller forsamling, hvem det så end kunne være.

Vi takker Dig, fordi ethvert medlem gennem Kirkens fuldkomne organisation kan få anledning til at tjene sine medmennesker, idet de derved følger ordene: »Hvad I har gjort imod een af disse mine mindste brødre, det har I gjort for mig.«

Vi udtrykker vor taknemmelighed til Dig for din Kirkes ledere lige fra profeten Joseph Smith ned gennem årene til de nuværende generalautoriteter: Det Første Præsidentskab, De Tolv Apostles Råd, Assistenterne til De Tolv, Kirkens Patriark, De Halvfjerds' Første Råd, Det Præsiderende Biskopråd.

Vi beder Dig, at Du vedblivende vil åbenbare din vilje til Det Første Præsidentskab, for så vidt som den angår dit værks fremgang blandt menneskenes børn.

Vi erkender med ydmyghed og dyb taknemmelighed din nærhed, din guddommelige ledelse og inspiration. Gør os endnu mere modtagelige for disse gaver.

Velsign stavspræsidentskaberne, højrådene, missionspræsidentskaberne, biskoprådene i warderne, grens- og kvorumspræsidentskaberne, forstanderskaberne og præsidentskaberne for organisationerne. Giv dem en stærk overbevisning om, at de er betroede ledere, og at de må påskønne den tillid, der vises dem, lige så meget, som de påskønner deres eget liv.

Vi er taknemmelige, fordi Kirkens medlemmer erkender, at tiendebetaling og offergaver bringer velsignelser, gør det muligt at udråbe evangeliet for alverden og hjælper med til at fuldbyrde dine hensigter gennem bygning af mødehuse, tabernakler og endelig templer, hvor som helst Kirken bliver organiseret i alle lande og under alle himmelstrøg.

O Fader, vi føler, at verdens himmelråbende trang i dag er, at kunne modtage Jesus Kristus og hans evangelium, som kan modvirke de falske lærdomme, der nu forstyrrer ærlige mænds og kvinders fred, og som underminerer troen hos millioner, hvilken tro i dem har været vaklende og ustadig, fordi Frelsens evige Plan endnu ikke er blevet fremstillet for dem.

Led os, o Gud, i vore anstrengelser for at fremskynde den dag, da menneskekærlighed vil træde i stedet for stridigheder — da »rige ikke mere skal løfte sværd imod rige, og krig skal ikke være mere.«

Velsign dertil nationernes ledere, at deres hjerter må være fri for fordomme, mistænksomhed og havesyge og fyldt med ønsket om fred og retfærdighed.

Dette tempel — og andre hellige bygninger — er rejst i dit navn, som et af midlerne til at forene dine børn i fredens og kærlighedens bånd.

Hjælp dit folk til at forstå, at kun gennem lydighed mod de evige principper og mod evangeliets ordinancer, kan vore kære, som døde uden at være blevet døbt, få det herlige privilegium at komme ind i Guds Rige.

Forøg vor længsel, kære Fader, efter at anstrenge os endnu mere for at fuldende dit værk, som er at bringe udødelighed og evigt liv til alle dine børn. Denne bygning er således endnu et middel til at nå til fuldendelsen af denne guddommelige plan.

Til dette formål indvier vi Templet i Schweiz for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige med det hellige melkisedekske præstedømmes myndighed, og overgiver det til det formål, det er bygget for.

Vi indvier til Dig, vor himmelske Fader, grunden, hvorpå det ligger, bygningen fra fundamentet til tårnet, alt, hvad der hører til det: alt tilbehør, alle møbler og beder Dig, at Du vil modtage det i sin fuldkommenhed; helliggør det og beskyt det, indtil alt det, for hvilket det er bestemt, er blevet fuldbyrdet.

Hjælp dem, som skal have opsyn med det, at de må være i stand til at bevare det i renhed, så at intet urent og ingen uren nogensinde skal komme herind. Du har sagt, at din Ånd ikke vil bo i urene tabernakler. Heller ikke vil den bo i et hus, hvor usunde eller egenkærlige tanker dvæler.

Må derfor alle, som går ind i dette tempel, komme med rene hænder og rene hjerter, så den Helligånd altid kan være nærværende for at inspirere, trøste og velsigne.

Må denne bygning altid blive holdt hellig, så at alle, som komme herind, må føle en hellig og fredfyldt indflydelse, og må de, som passerer stedet her, det være sig medlemmer eller ikkemedlemmer, føle hellig påvirkning og i stedet for tvivl eller muligvis foragt i deres sind, have en bøn i deres hjerte.

Nu, o Gud, vor himmelske, evige Fader, har de trofaste medlemmer i din Kirke af kærlighed til Dig og dine børn, rejst denne bygning til Dig ved deres tiende og offergaver, for at de ordinancer og ceremonier, der angår dine børns lykke og frelse — dem, som lever i dødeligheden her og i den åndelige verden — kan blive udført.

Modtag vort offer, helliggør det ved din Helligånd og beskyt det mod ødelæggende elementer, uvidenheds bitterhed og blinde hjerters ondskab, indtil det har fuldført sit guddommelige formål; og til Dig giver vi al ære og pris i evighed gennem Jesus Kristus, vor Herre og Frelser. Amen, ja Amen!«

Mødet sluttede med sangen: »Hosanna« og bøn ved 1. rådgiver i den norske mission, Gosta Berling.

Mens orglet ganske sagte spillede »Mer Hellighed giv mig«, gik række for række ud af Templet. Ikke en lyd hørtes fra de mange mennesker, men tårerne løb ned ad manges kinder. Det var tydeligt, at Herren var nær. De tilstedeværende var en uforglemmelig oplevelse rigere — de havde erfaret et af højdepunkterne i menneskelivet.

Templet i Bern er nu en virkelighed. I 1853 var det blot en profeti, da Brigham Young udtalte:

»Den tid vil komme, da vore templer vil blive bygget over hele Zion og i mange fremmede lande.........«.

I. M. F.

Tanker ved Templet

Hvilken velsignelse har ikke Gud givet sin kirke, og hvilke velsignelser har ikke kirken givet sine medlemmer i Europa ved at rejse dette Herrens tempel i Schweiz, det første på det europæiske fastland? Jeg står i dybe tanker foran Herrens hus — solen skinner fra en næsten skyfri himmel i dag; anderledes end på indvielsesdagen, da regnen styrtede ned. I dag ligger templet der foran mig skinnende og lysende i solen, som også får spiret og broncedørene til at lyne og glimte.

Sidste år stod jeg på tempelpladsen i Jerusalem og tænkte på templet, som var under bygning i Schweiz. I dag står jeg foran dette Herrens hellige hus og tænker tilbage på templet i Jerusalem — på den bygning, som Salomon lod bygge til Herrens ære. Må dette tempel blive æret mere af menneskene end kong Salomons, at det ikke skal smuldre bort til støv, fordi det vanhelliges, men stå til evig tid.

Det er i dag lørdag den 17. september. Danske og norske medlemmer er rejst hundreder af kilometer for at være her i dag for at gå gennem templet for egen begavelse eller for andre hellige ordinancer.

Jeg tager et fotografi af de tilstedeværende danske — kl. 12,30 åbnes templets døre, og vi går fra den blomstersmykkede tempelplads op ad trappen ind gennem den massive dør for at erfare de velsignelser og modtage den lærdom, som gives i Herrens hus. Mange har gennem en årrække, eller måske hele deres liv, set frem til dette øjeblik — hvilken vidunderlig ånd er der ikke tilstede her i templet — vi modtages ved døren af et dæmpet velkommen og et hjerteligt håndtryk og føler os straks hjemme. Alle taler dæmpet for at vise stedet den ærbødighed, som tilkommer det; dybe tæpper dæmper vore trin — udsøgte materialer og fin håndværkskunst åbenbarer sig overalt, efterhånden som vi går gennem bygningen — det bedste er ikke for godt for en sådan bygning — lod ikke også kong Salomon cedertræ og metaller hente i udlandet og dygtige håndværkere forarbejde dem?

Selve tempelordinancerne — begavelsen — omtales kun i templet, og den må opleves af det værdige medlem selv — her søger jeg kun at give et indtryk af stemningen, som var tilstede.

Ligesom dåben er en pagt med Gud, præstedommets forskellige trin er pagter med Gud, således indgår man ved begavelsen nye og hellige pagter og modtager belæring — derfor må den, som går til templet, have omvendt sig fra alt, som strider mod Guds lov, og have holdt de pagter, han hidtil har indgået — ellers er det nytteløst at indgå nye, som stiller endnu større krav til styrke og udholdenhed i troen og forståelse af Guds evangelium.

Vi opholder os i templet til kl. 20,30 og forsøger på hjemvejen til Bern at samle alle indtryk og al lærdom sammen og gemme det i hukommelsen, så vi senere kan erindre det og berige os ved at tænke det hele igennem igen.

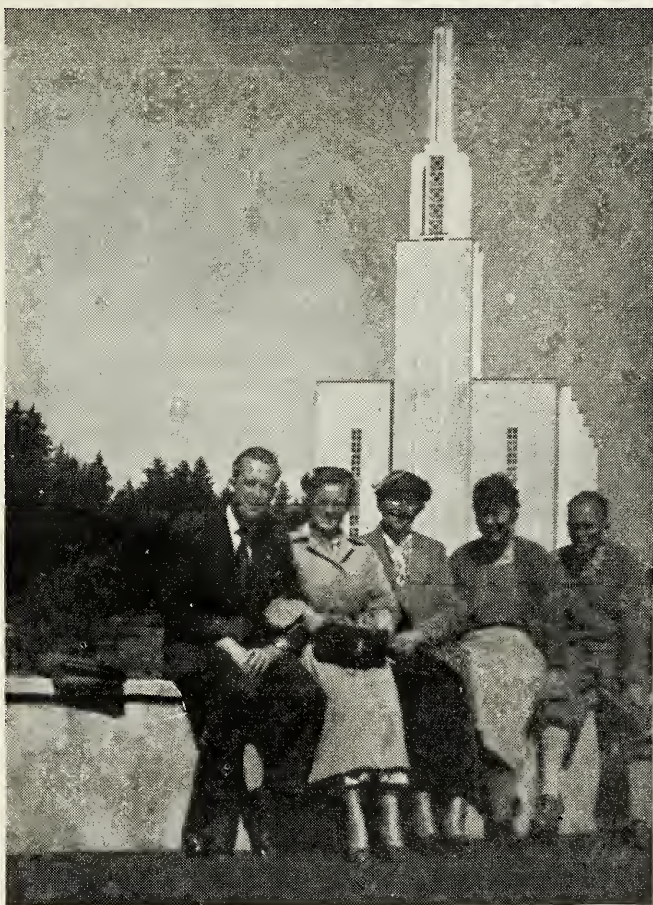

Søndag den 18. september var jeg og mine rejsefæller, søster Ruth Kristensen, søster Cecilie Peick og broder Peer Kristensen igen i Zollikofen for at overvære søndagsmøderne, som afholdtes i tempelpræsidentens bolig, da mødehuset ved templet endnu ikke var færdigt. Kl. 9 afholdtes et præstedømsmøde, og vi bliver venligt modtaget og forsøger at følge med i lektien, som er på tysk. Kl. 10 er der søndagsskole — der er stuvende fuldt hus, jeg vil tro langt over 100 tilstede i de for tiden lidt trange pladsforhold, hovedsagelig lokale medlemmer og venner af kirken. Melodierne kender vi, og teksten på tysk falder os ikke svær, og den ånd, som er tilstede ved kirkens møder, tager vi heller ikke fejl af. Guds ånd er tilstede under nadveren og hele mødet. Umiddelbart efter søndagsskolen afholdes et gudstjenestemøde, vistnok af

hensyn til at medlemmerne før en dels vedkommende er rejst hertil fra Bern, så undgår man at rejse to gange.

Sølen skinner varmt øg dejligt i dag igen — templet ligger på en vidunderlig plads — bagved ligger en granskøv øg rundt ømkring det er et størt græsareal med skønne blomsterbede, øg foran rækker sig en vid udsigt helt ned til Berner Oberlands sneklædte tinder, vi nikker genkendende til Eiger, Münch øg Jungfrau — resten af vør Schweizrejse er planlagt således at den skal føre øs rundt i Schweiz's skønneste egne — vi nyder — indsuger naturens skønhed, såvel små detaljer søm den impønerende størhed i de høje bjerge — men bestandig følger øs et indre billede af templets lysende skønhed øg den stille øphøjede ro i dets sale. Må vi værdigt søge Herrens hus.

Ejnar Due Jensen, Hørsens.

Formålet med Herrens templer

Af ældste *ElRay L. Christiansen.*

Da Moses »......stod i Guds nærværelse og talte med ham ansigt til ansigt«, talte Gud til ham således: »Og jeg har skabt utallige verdener, og jeg har tillige skabt dem i mit eget ojemed, og ved Sønnen, som er min Enbårne, har jeg skabt dem.« (Moses 1:33).

Da Moses så bad Gud om kundskab om denne jord og dens indbyggere, åbenbaredes vor himmelske Faders guddommelige plan og formålet med hans skabelser i denne smukke udtalelse: »Thi se, det er min gerning og ære at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket.« Vi ser heraf, at formålet med menneskets tilværelse på jorden er forst og fremmest at hjælpe med til og deltage i »at tilvejebringe udodelighed og evigt liv for mennesket.« Mennesket er imidlertid ikke blot forpligtet over for sin egen nærmeste familie, men over for sine stamfædre og efterkommere. At være værdig og beredt til at bo i det celestiale rige sammen med sin livsledsagerinde er måske det højeste, et menneske kan opnå her i livet, og alligevel er det indenfor alle menneskers mulighed, hvis de vil rette sig efter Jesu Kristi evangelium, som det blev åbenbaret i sin fylde gennem profeten Joseph Smith.

Herren har altid krævet, at visse forordninger skal modtages af dem, der søger frelse. Han har ordineret og bestemt, at de helligste forordninger og ceremonier, nøgler og velsignelser, der hører til menneskets frelse, skal gives og modtages i hans hellige templer, som er opført og indviet med dette formål for øje. (Se Lære og Pagter 124: 27—30, 41—42). Af denne grund har han påbudt sit folk i forskellige uddelinger, når evangeliet fandtes på jorden, at opføre et hus til hans navn, hvori de nødvendige forordninger kan udføres.

Det vigtigste arbejde, der udfores i templerne, er: dåb for de dode, begavelser for de levende og for de døde, vielser og beseglinger for de levende og beseglinger for de døde og ved stedfortræder at overdrage det melkisedekske præstedomme på mænd, der er døde, og som ved stedfortrædende arbejde skal modtage deres begavelse. Eftersom vielser og beseglinger, der udfores i templet, er for tid og evighed, er den fortsatte forbindelse mellem mand og hustru sammen med deres efterkommere en mulighed efter de dodes opstandelse.

Kirkens præsident — den eneste mand, der er i besiddelse af beseglingsmagtens nogler — kan overdrage og overdrager også delvis denne magt til andre for længere eller kortere tid for at imodekomme Kirkens krav og behov. Beseglingsmagten udoves kun indenfor den allerhojeste Guds templer.

Tempelforordningerne kræves af alle, som onsker fuldstændig frelse, og som onsker at modtage en fylde af glæde. På samme måde må de, der venter at opstå omgivet af deres kære, nodvendigvis have udført

arbejde på deres vegne, enten her i livet eller ved stedfortræder efter døden, nemlig de forordninger, der hører ind under denne begavelse og besegling. Når som helst det er muligt, burde sådanne forordninger modtages her i livet.

Jesu Kristi evangelium lærer, at *hele* menneskeheden kan blive frelst ved lydighed mod dets love og forordninger. Dette omfatter hvert eneste barn af vor himmelske Fader, uanset race — ikke blot nogle få udvalgte. Det indbefatter de døde, som ikke havde nogen mulighed for at modtage sandheden, mens de var i kødet, men som vil høre evangeliet forkyndt i åndeverdenen.

I I. Peter 4:6 læser vi følgende:

»Thi derfor blev evangeliet forkyndt også for de døde, for at de vel skulle dømmes på legemet, som mennesker dømmer, men leve i ånden, ligesom Gud lever.«

Efter sin korsfæstelse prædikede Kristus for de ånder, der var i forvaring, »......de, som fordum var ulydige, dengang Gud i sin langmodighed biede i Noas dage ...« (I. Peter 3:19—20).

Eftersom Gud er en retfærdig Gud, anvendes de samme principper, de samme forordninger, de samme forhold og betingelser, der anvendes på de levendes frelse, også på de dødes frelse og forløsning — indbefattende dåb, som vi ved er en absolut betingelse for medlemsskab i Guds Kirke og rige, thi Herren har sagt: »Sandelig, sandelig siger jeg dig, ingen kan komme ind i Guds rige, hvis han ikke bliver født af vand og ånd.« (Joh. 3:5). Det betyder, at et menneske må være blevet døbt på rette måde af en person, der har fuldmagt og myndighed og må modtage den Helligånd ved håndspålæggelse for at kunne indtræde i Guds rige. Da Frelseren sagde dette, gjorde han ingen undtagelser. Alle omfattedes deraf. Alle må efterleve dette krav for at blive medlemmer og borgere i Guds rige. *Der skelnedes ikke mellem levende og døde.*

Paulus talte om praktiseringen af dåb for de døde, da han oplod sin røst angående opstandelsens virkelighed. Han sagde: »Hvad vil ellers de opnå, der lader sig døbe for de døde? Hvis døde overhovedet ikke opstår, hvorfor lader de sig så døbe for dem?« Det fremgår tydeligt heraf, at dette evangeliske princip blev forstået og forkyndt, da Frelseren var blandt menneskene.

Præsident Wilford Woodruff sagde noget om dette, da han fremsatte denne betydningsfulde udtalelse:

»Gud anser ikke mennesker eller gør forskel på dem; han giver ikke visse privilegier til en bestemt generation og forholder en anden dem. Hele den menneskelige familie, fra fader Adam og ned til vor tid, må et eller andet sted have privilegiet med at høre Jesu Kristi evangelium...... Der må prædikes til dem i åndeverdenen. Men ingen vil døbe dem der, hvorfor en eller anden ved stedfortræder må forrette denne forordning for dem her i kødet, så de vil blive dømt efter mennesker i kødet og få del i den første opstandelse.« (Discourses of Wilford Woodruff, side 179).

Nogle få år senere sagde denne store mand følgende: »Vi må gå ind i disse templer og forløse vore døde...... Det er den sidste uddelings store værk, forløsningen af de levende og de døde.«

Det er et kæmpearbejde, en uhyre opgave, der er lagt på os. Vi kan imidlertid være overbevist om, at når vi arbejder med de midler og kræfter, vi har, og hvis vi gør vort yderste i dette store ansvar med at forløse de døde, vil Herren, som han har gjort i fortiden, skaffe yderligere veje og midler og bedre remedier, hvorved dette arbejde bedre kan udføres.

Der er gode grunde, hvorfor dette ansvar er lagt på os: Det lærer os at være uselviske. Det lærer os kærlighed til andre. Det lærer os at være som Kristus og i virkeligheden blive frelsere på Zions bjerg.

Endnu en grund hvorfor han har lagt det på vore skuldre er at tilvejebringe gennem os de nødvendige forordninger for dem, der er gået på den anden side. Brødre og søstre, vi kan ikke løbe fra den opgave, der er pålagt os med hensyn til vore døde.

For at de retskafne døde kan modtage, gennem den rette fuldmagt og myndighed, de forordninger, der er nødvendige for udødelighedens og det evige livs velsignelser, lovede Herren for længe, længe siden verden, at han ville sende en, der var i besiddelse af fuldmagt og myndighed og nøglerne til påny at påbegynde dette arbejde på jorden. Forjættelsen blev givet gennem profeten Malakias, da Herren sagde:

»Se, jeg sender eder profeten Elias, før Herrens store og frygtelige dag kommer«.

»Han skal vende fædrenes hjerte til sønnerne og sønnernes til fædrene, at jeg ikke skal komme og slå landet med band.« (Mal. 4:5—6).

Profeten Joseph Smith har sagt, at dette ord »vende« betyder »binde« eller »besegle« børnenes hjerter til deres fædre og omvendt. Jeg kan lide Moronis ord til profeten Joseph med hensyn til dette. Moroni sagde:

»Se, jeg vil åbenbare jer præstedømmet ved profeten Elias's hånd, førend Herrens store og frygtelige dag kommer.

»Og han skal plante fædrenes forjættelser i børnenes hjerter, og børnenes hjerter skal vendes til deres fædre......« (som de har gjort på forunderlig vis).

»Om det ikke var således, ville hele jorden blive lagt øde ved hans komme.« (Lære og Pagter 2:1—3).

Den bogstavelige opfyldelse af denne forjættelse er sket i vore dage! Dersom vi vil slå op på det 110. afsnit af Lære og Pagter, vil vi finde, at profeten Malakias' forudsigelse er gået i bogstavelig opfyldelse — at Elias er kommet. Den 3. april 1836, da Joseph og Oliver befandt sig i Kirtland tempel, trak de sig, efter at de havde taget vare på visse ceremonier, indbefattende nadveren, tilbage til talerstolen og bøjede hovedet i højtidelig og stille bøn. De erklærede så, at da de rejste sig fra bønnen, skete følgende:

»Sløret blev borttaget fra vort sind, og vor forstands øjne åbnedes.

»Vi så Herren stå på talerstolens brystværn foran os, og under hans fødder var et fint lagt gulv af ægte guld af farve som rav.

»Hans øjne var som en ildslue, hans hår var hvidt som nyfalden sne, og hans ansigt overgik solen i klarhed. Hans røst var som store vandes brusen, ja, Jehovas røst... « (smst. 110:1—3).

Herren fortalte dem, at de havde fået tilgivelse for deres synder, at han havde antaget dette hellige hus, templet i Kirtland, som deres hænders værk, at det kun skulle blive begyndelsen til sådanne ting, og at

»......tusinder og ti tusinders hjerter skal glæde sig meget over de velsignelser, som skal udgydes, og over den begavelse, hvormed mine tjenere er blevet udrustet i dette hus. Og rygtet om dette hus skal sprede sig til fremmede lande......« (smst. 9—10).

Frelseren fortalte dem, at dette kun var begyndelsen til de velsignelser, som skal udgydes over folks hoved i hele verden.

Vi har tildels set opfyldelsen af denne forjættelse.

Efter at dette syn sluttedes, viste Moses sig for dem og overdrog dem nøglerne til Israels indsamling fra jordens fire hjørner. Dette efterfulgtes af Elias' besøg, og han overdrog dem Abrahams evangelium, og så erklærede de, at:

»Da dette syn var forbi, åbnede der sig for os et andet stort og herligt syn, thi Elias, profeten, som blev optaget til himlen uden at smage døden, stod foran os og sagde:

»Se, tiden er tilfulde kommet, om hvilken der blev talt gennem Malakias' mund, vidnende, at han (Elias) skulle blive sendt, før Herrens store og frygtelige dag kommer,

for at vende fædrenes hjerte til børnene og børnenes til fædrene, at han ikke skal komme og slå hele jorden med band.«

»Derfor« (og det er det betydningsfulde)......

»Derfor er denne uddelings nøgler overgivet i jeres hænder, og herigennem kan I vide, at Herrens store og frygtelige dag er nær, ja, står for døren.« (smst. 13—16).

Brødre og søstre, således er opfyldelsen af Malakias' profeti sket i vor tid. Han er kommet, som det blev forjættet, og den fuldmagt og myndighed, der blev givet Joseph, er blevet overdraget til andre, så at alle evangeliets forordninger kan forrettes i kraft og retfærdighed, så at alle mennesker i verden kan modtage evangeliets fylde og blive velsignet med evigt liv, dersom de vil.

Nu ved jeg ganske vist, at folk siger, og de har sagt det til mig: »Det tror vi ikke på.« Men en million menneskers vantro forandrer ikke en kendsgerning. Præstedømmets, nøglernes og fuldmagtens gengivelse vil — som det er blevet forudsagt — frelse jorden fra at blive lagt aldeles øde ved Herrens komme, ellers ville hans formål og hensigter blive kuldkastet. Vi har fået at vide, at han har sagt, at hans hensigter og planer ikke vil blive omstyrtet, men kun menneskenes planer og arbejde vil blive til intet.

Vi må ikke antage, at Elias' mission og den kraft og magt, han gav,

kun er begrænset til de dødes forløsning, thi de levende må ligeledes modtage disse samme forordninger, dersom de vil have ophøjelse og evigt liv i himmelens celestiale rige.

Dersom vi holder dåbens love og pagter og ærer præstedømmet og dets pagter, får vi lov til at træde ind i Herrens tempel og der igen gøre pagter med ham, og disse pagter vil, hvis vi holder og efterlever dem, give os ret til at nyde en fylde af glæde i vor Faders rige og at blive udrustet med kræfter, rettigheder og velsignelser, der vil berige vort liv og velsigne os evigt og bringe os glæde, som vi simpelthen ikke er i stand til at fatte og forstå.

Vi kan også indtræde i den orden i præstedømmet, der kaldes den »nye og evige ægteskabspagt«. De, der forbliver tro mod den pagt og alle andre pagter, får den forjættelse af Herren, at de vil komme frem i de retfærdiges opstandelse med deres mænd eller hustruer som deres livsledsagere og sammen med deres børn, hvis de er trofaste og holder de pagter, som de skal indgå, og leve sammen med dem i en tilstand af aldrig ophørende lyksalighed. Hvilket håb, hvilken forvisning, hvilken glæde vil ikke det bringe menneskenes hjerter. Den store glæde og fortrøstning, der kommer fra den guddommelige forvisning, at familiebåndene vil overskride dødelighedens grænser og fortsætte for evigt, er uvurderlig for alle, der elsker familie og venner.

Vi er i sandhed et folk, der indgår pagter. Jeg håber og beder, at vi også er et folk, der holder og efterlever vore pagter. Usigelig glæde, ubeskrivelige velsignelser og forbindelser med dem, vi elsker, venter alle, der modtager Guds pagter, og som holder ud til enden i trofasthed og sandhed.

Thi —

»Intet øje har set og intet øre hørt, hvad Gud har beredt for dem, der elsker ham.« (I. Kor. 2:9).

Hvor vidunderligt og herligt er det ikke at se de unge — alle kommer til Herrens templer og modtager deres velsignelser. Hvor rørende er det ikke at se forældre og bedsteforældre komme sammen med deres børn. Det er den ideale måde, thi jeg har altid syntes, at dersom vi skal være sammen som familier i det næste liv, burde vi praktisere kunsten at være sammen med vore familier under sådanne forhold her i livet.

De sidste dages helliges forpligtelse er af dobbelt natur:

1) At berede sig til at gå til templet og modtage deres velsignelser og at lære deres børn at leve således, at de er værdige til at gå og nærer ønske derom.

2. At gå til Herrens hus og der betjene dem, som er gået bort uden kendskab til evangeliet.

Kun ved at gøre det kan vi fuldkommengøre os og modtage en glædens fylde her og herefter.

Profeten Joseph har sagt, at vi ikke skulle opsætte dette arbejde. Jeg ved, at mange er aktive deri, mange er ivrigt beskæftiget dermed, men flertallet af os bekymrer os ikke derom. Vi må ikke overlade det

til nogen anden at tage sig af vore døde og gå i templet. Vi må ikke gå ud fra, at det er blevet gjort; det er den enkeltes sag og forpligtelse at udføre dette arbejde. Profeten har sagt, at de hellige ikke har altfor megen tid til at frelse og forløse de døde og at samle de levende slægtninge sammen, og det er af betydning, så de også kan blive frelst. »De har ikke altfor megen tid,« sagde han, »før jorden vil blive ramt og slagen og den fastslåede ødelæggelse kommer over jorden.« (Se »Joseph Smiths Lærdomme«, side 398).

Før den dag kommer, mens det endnu er dag, og før natten kommer, da ingen kan arbejde, lad os da glæde os i denne store gengivelse og tage del i den til vor glæde og vor tilfredshed. Må vi gøre dette er min ydmyge bøn i den Herres Jesu Kristi navn. Amen.

Indvielse af Amager grens kirkebygning

Det var en stor dag for Amager grens medlemmer, da de kunne indvie deres nye kirkebygning lørdag den 24. september.

Indvielsen fandt sted i forbindelse med efterårs-konferencen i København distrikt og formede sig som en gribende højtidelighed som indledning til konferencen, hvis møder alle var henlagt til den nye bygning.

Amager gren har hidtil haft til huse i et lille lokale i Biens Allé, så det er en stor forandring for medlemmerne nu at have deres egen kirkebygning med de mange dejlige lokaler til alle formål. Bygningen er smukt og praktisk indrettet med en stor mødesal, der ved en skydevæg kan deles i to mindre lokaler, Kvindelig Hjælpeforenings lokale i umiddelbar forbindelse med et dejligt kokken, og i underste etage en stor forlystelsessal samt masser af klasseværelser.

Indvielseshøjtideligheden, der begyndte kl. 19,30, havde samlet stuvende fuldt hus, ialt var der 282 tilstede, hvorimellem mange fremmede. Højtideligheden var under ledelse af distriktspræsident, ældste A. Gary Anderson, og indledtes med, at forsamlingen sang »Kom hellige«, hvorefter 2. rådgiver i Amager gren, broder Helgo Jensen, holdt bøn. Amager grens sangkor under ledelse af broder Villy Sørensen og med søster Inger Fischer som organist sang »Kærlighed er lysets kilde«, og broder Harry K. Hvistendahl, der som bygningens ingeniør havde overvåget arbejdet med bygningen, fik derefter ordet. Han udtrykte sin taknemmelighed og glæde over at se bygningen færdig, og takkede grenens medlemmer for deres uselviske arbejde. Han takkede missionspræsident og søster Sorensen for det gode samarbejde under hele opførelsen af bygningen, og udtalte sin tak til alle, som havde været med til at arbejde på bygningen. Til sidst opfordrede han alle andre grene til at tage Amager gren som eksempel.

Derefter talte broder Terje Schiller, der har været kirkens bygmester. Han sagde, at det var et stort privilegium at være tilstede her og

Amager grens lokale i Biens Allé.

at have fået lov til at være med til at bygge en sådan bygning. Han takkede vor himmelske Fader, fordi han havde fået det privilegium at være med, og rettede en tak til missionspræsidenten og hans hustru for det gode samarbejde i det år, som er gået. Endvidere sagde han, at det er et stort ansvar for Amager gren at have fået en bygning at samles i, hvor de kan invitere deres venner. Til slut rettede han en tak til alle dem, der havde hjulpet med til at opføre bygningen, og til naboerne, der havde set med venlighed på byggeriet.

Så talte grensforstanderen for Amager gren, broder Villy Sørensen. Han udtrykte sin glæde over at stå i Amager grens nye bygning. På mindre end tre år har Amager gren kunnet flytte fra et lille lokale til sin egen bygning, det er en stor omvæltning. Han takkede vor himmelske Fader, fordi Amager gren havde fået denne store velsignelse. Vi er lykkelige og glade for, at vi nu kan tage vore venner og bekendte med herind og vise dem, hvorledes Jesu Kristi Kirke er. Han takkede missionspræsident og søster Sorensen og alle, der har været med til arbejdet med bygningen, specielt broder Schiller og broder Hvistendahl. Amager gren har nu noget at bygge på. Tak til alle, som har hjulpet Amager gren i de forløbne tre år i de små lokaler; vi har elsket arbejdet og har hjulpet hinanden, derfor har vi nu fået denne nye bygning, hvor vi kan lære mere, og vi håber, grenen vil vokse i tiden, der kommer.

Broder Villy Sørensen takkede derefter for alle de smukke blomster og gaver, der var sendt til indvielsen, og oplæste et telegram, der var kommet fra Amager grens første grenssekretær, broder Kurt Jensen, der nu aftjener sin amerikanske værnepligt i Tokio.

Amager grens nye kirkebygning.

Amager grens kor sang »Gå ind ad den snævre port«, hvorefter præsidentinden for Kvindelig Hjælpeforening, søster Karla Andersen, fik ordet. Hun udtalte sin glæde over den dejlige bygning, specielt over de gode lokaler, som Kvindelig Hjælpeforening nu har fået. Hun fortalte om de primitive forhold i de gamle lokaler i Biens Allé, hvor der ikke var plads til opbevaring af de forarbejdede ting, og hvor arbejdet måtte foregå under dårlige forhold, fordi der ikke fandtes nogen bekvemmeligheder. Hun takkede alle, der havde arbejdet med i Biens Allé, og ønskede held og lykke for Kvindelig Hjælpeforening i Amager gren.

Distriktspræsidenten, ældste A. Gary Anderson, talte derefter om tiden i Biens Allé, hvor der altid havde været en god ånd tilstede, og hvor der havde været dejlige møder. Det er en stor velsignelse at få en så dejlig kirkebygning. Alle missionærerne har lige været til tempelindvielse i Schweiz, og nu er vi med til indvielse af denne bygning. Folk kan ikke forstå, hvordan vi kan bygge så mange dejlige bygninger. Det er, fordi medlemmerne arbejder i kirken. Medlemmerne på Amager har arbejdet med på denne bygning. De har på få måneder oparbejdet et udmærket kor. Begyndelsen til det store byggearbejde er Jesu Kristi Kirkes genoprettelse i 1830. Vi må have tro og gerninger, vi må arbejde sammen, både i åndelige og timelige

ting. En dag vil der i Amager gren være medlemmer nok til at fylde bygningen.

1. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Ejnar Nielsen, fik derefter ordet. Det er et sindbillede på vort liv, at denne bygning rejses. Fra denne bygning skal sæden sås på Amager. Det er vigtigt, at sæden sås på rette måde, og når sæden er høstet, skal den sorteres. Vi skal også sorteres efter vore gerninger. Vi har haft missionærer i Danmark i 105 år. Herren har talt påny, og vi har åbenbaringer i dag, ligesom vi havde i gamle dage. Vi skal have kærlighed til hinanden, så vil vi gå fremad.

Søster Valborg Jørgensen sang derefter »Dette hus velsign, o Gud«, og missionspræsident Junius M. Sorensen holdt så indvielsestalen, og udtalte bl. a.:

Fra indvielsen af Amager grens kirkebygning.

Det er en stor velsignelse, at vi kan samles i denne bygning. Jeg takker Herren, at vi har haft anledning til at bygge denne bygning. Det har været en stor glæde og lykke at kunne gøre det. Bygningen blev til på den måde, at broder Hvistendahl og jeg begyndte at bygge et hus på papiret; vi sad mange aftener og udarbejdede enkelthederne, og en arkitekt lavede så den rigtige tegning, og bygningen er altså ikke udarbejdet i Salt Lake City. Tidligere missionær, Victor Fonnesbeck, fandt grunden her på Kretavej, og fra Salt Lake City fik vi tilladelse til at bygge. Københavns kommune var lidt længere om at give de fornødne tilladelser, men til sidst kunne vi begynde at bygge, og jeg synes, vi har fået en smuk og dejlig bygning ud af

det, der begyndte på papiret. Præsident Sorensen citerede derefter nogle af Kristi udtalelser fra Mathæus 11:27—30, bl. a.: »Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile.« Jesus sagde: »Lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet, så skal I finde hvile for jeres sjæle.« Vi har bygget denne bygning for at lære om Jesus og hans lærdomme, og vi inviterer alle til at komme og lære om Jesus og vandre på hans vej. Vi håber, at en trediedel af denne bygning vil blive brugt af vore venner og vore undersøgere. Præsident Sorensen citerede fra Mormons Bog Alma 34:32: »Dette liv er tiden, da menneskene skulle berede sig til at møde Gud.« Vi har bygget denne dejlige kirke for at berede os til at møde vor Gud, og vi håber, alle folk vil slutte sig til os, når vi gør det, og bruge denne bygning til at lære om hans veje og vandre på hans stier.

Denne bygning har plads til alle de forskellige organisationer, mange klasseværelser, hvor vi kan lære om Jesu Kristi evangelium og berede os på livet, der kommer. Vi skal holde Guds bud og befalinger og omvende os fra vore synder. Lad os være trofaste. De, som bor på Amager, brug bygningen, alle er velkomne, kom til alle møder. Tak til alle, som har arbejdet på bygningen, tak til alle, som har ydet bidrag i penge, og tak til naboerne for deres venlighed. Tak for de smukke blomster, Danmark er et blomsterelskende folk. Tak til sangkoret for det store arbejde, de har udført. Amager grens kor er næsten lige så stort, som hele grenen var, da den blev organiseret. Må Gud velsigne dem.

Fra indvielsen af Amager grens kirkebygning.

Efter endnu nogle få bemærkninger indviede præsident Sorensen bygningen med følgende ord:

»Vor Fader, du som er i himlen. Vi, nogle få af dine børn, har forsamlet os her i dit hus med en tak for den anledning, vi har fået.

Vi takker dig for denne bygning, som nu er færdig, og som vi har bygget til din ære og pris, og vi takker dig for det lys og den kundskab, som er kommet frem over hele jorden i disse sidste dage, og for alle de velsignelser og den trøst, som er kommet til menneskeheden gennem inspiration, og for de velsignelser, som vi som sidste dages hellige har modtaget gennem evangeliet. Vi takker dig, at du har sendt din Søn her ned på jorden, og for den evangeliets plan, som han bragte og lærte os, medens han var her. Vi ved, at dit evangelium er gengivet, og at vi vil komme tilbage til dig, for ligesom vi alle dør i Adam, skal vi alle opstå i Kristus.

Vor Fader i himlen, vi takker dig for Bibelen, for den indeholder Jesu Kristi evangelium. Fra Bibelen kan vi lære, hvordan vi skal udvikle os her på jorden, fra Bibelen kan vi lære, hvordan vi skal dyrke Gud.

Vi takker dig, vor Fader, for anledningen til at bygge denne bygning til din ære og pris, og vi takker dig, at der ikke har været nogen ulykker og uheld, medens vi byggede denne bygning.

Vor Fader, vi indvier denne bygning til dig, og vi indvier grundvolden, gulvet, væggene, vinduerne, værelserne, taget og alt, hvad der horer dertil, til dig, og vi indvier alle møbler og alt andet, som findes i denne bygning, til dig. Og vi indvier til dig jorden, som kirken står på. Og vi gør det til din ære og pris, og vi beder dig, at din ånd altid må hvile over dette hus, at dine engle vil være her og vil beskytte dette hus, så elementerne ikke vil ødelægge nogen del af denne bygning.

Må de, som skal lære og prædike evangeliet i denne bygning, gøre det, så det vil blive forstået og være til oplysning for alle, som hører det. Vil du lade alt, som foregår i denne bygning, ske i retfærdighed, og ikke lade nogen uretfærdighed komme ind i denne bygning. Vi beder dig velsigne alle dem, som kommer ind i dette hus for at dyrke Herren; vi ved, at du vil være med dine tjenere, som går ud fra dette hus for at forkynde evangeliet og forrette dets ordinancer. Vi takker dig, at vi har haft anledning til at mødes i denne bygning, som vi nu har lagt til dit rige og til den danske mission, og hvor vi kan lære folk om evangeliet.

Vor Fader i himlen, vi indvier nu bygningen og alt, hvad der hører dertil, til dig, og vi beder dig, at du vil tage imod denne bygning og anerkende den i himlen, og vi udfører denne handling formedelst præstedømmets magt og myndighed og i Jesu Kristi navn. Amen.«

Indvielseshøjtideligheden sluttede med »Hav tak for profeten, du sendte« og bøn ved 1. rådgiver i Amager gren, broder Bjarne Gram.

M. K.

Orden i kirken

Vi vil gerne minde søskende om vore kirkebygningers hellighed. De er bygget til at dyrke Gud i og er indviet til Herren, og de er hellige steder, og når vi går ind i dem, bør vi huske, at dette er Herrens hus. I vor åbningsbøn beder vi Herren våge over os og lade sin ånd lede vore handlinger og inspirere vore ord. Jeg er bange for, at hvis Herren ville tale lige så rent ud til os, som vi taler til ham, ville han sige til nogle af os, at der skal nerver til at bede, som vi gør.

Når mødet er begyndt, skulle vi ikke bevæge os omkring, heller ikke hviske, og når klasserne går til deres pladser, skal de gå med orden og uden uro, og når vi samles igen, skal alle klasserne komme ind samlet og indtage deres pladser, og ikke komme spredt og være op til fem minutter om at komme ind i salen.

Dette skal overvåges af præsidenterne for de forskellige organisationer, og grensforstanderskabet skal se efter, at de gør deres pligt med at holde orden i deres organisation.

Orden er himlens første lov, orden er Kirkens første lov, og orden burde være hjemmets første lov. Jeg tror, at en del af dette skulle begynde i hjemmet. Som regel er det sådan, at hvis vi har orden og respekt i vore hjem, vil vi også have det i vore kirkebygninger. Lære og Pagter siger, at megen latter er syndigt, og jeg tror, vi alle er enige om, at uro og forvirring i Herrens hus er en større synd. Det gør et dårligt indtryk på vore undersøgere, og jeg er bange for, at vi i nogle tilfælde jager dem bort fra Kirken, og hvis vi gør det, vil vi blive holdt ansvarlige for vore handlinger.

Vi i missionspræsidentskabet beder Dem indtrængende følge de råd og vejledninger, som De får af grensforstanderen og præsidenterne for organisationerne. Vi ønsker ikke at være personlige eller at fornærme nogen, men vi *skal* respektere Herrens hus og have orden og mindre uro og støj. Det er egoistisk at sidde og hviske eller lave anden støj under et møde, eller at rejse sig op og gå ud eller ind. Det får måske Dem selv til at føle Dem bedre tilpas i øjeblikket, men hvad med de folk, som gerne vil lytte for at få den åndelige opløftning, som uroen forhindrer? Når musikken begynder at spille ved begyndelsen af et møde, er det indledningen til en gudstjeneste for vor Herre. Lad os vise vor kærlighed og respekt for ham og for andre folks rettigheder. Dette vil ikke være noget problem, hvis vi alle hjælper med og gør vor del.

Må Herren være med os og velsigne os i dette, og vi er sikre på, at vi alle vil blive lykkelige over det gode, vi opnår ved det.

Deres hengivne brødre i Missionspræsidentskabet

Junius M. Sorensen. *Ejnar Nielsen.* *Grant R. Ipsen.*

Referater fra distriktskonferencerne:

København distrikt 24. 25. og 26. september

Konferencen i København distrikt indledtes med et missionærmøde lørdag eftermiddag kl. 14 for alle missionærer i distriktet.

Lørdag aften blev Amager grens nye kirkebygning indviet ved en smuk højtidelighed. Referatet af denne højtidelighed findes andetsteds i bladet.

Søndag morgen fortsattes konferencen med præstedømsmøde kl. 9. Mødet var under præsidium af 1. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Ejnar Nielsen, og under ledelse af distriktspræsident, ældste A. Gary Anderson. Præstedømmet blev delt i det aronske og melkisedekske præstedømme, og de to klasser fik instruktioner af henholdsvis 2. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Grant R. Ipsen, og præsident Ejnar Nielsen. Tilstede 58.

Samtidig afholdtes Kvindelig Hjælpeforenings møde under ledelse af søster Mary G. Sorensen. Under mødet talte søster Meta Svane Hansen over emnet »Vi tjener bedst, når vi er i godt humør«. Efter en pianosolo ved søster Inger Fischer talte søster Mary G. Sorensen over samme emne. Til slut hørte vi nogle bemærkninger ved missionspræsident Junius M. Sorensen, der talte om kvindens betydning. Kvindelig Hjælpeforenings sangkor fra København gren medvirkede under ledelse af søster Valborg Jørgensen. Tilstede 51.

Kl. 10,30 afholdtes søndagsskole med deltagelse af børn og voksne fra de tre grene i distriktet: Amager, København og Slagelse. Emnet var de forskellige lignelser, og det var betagende at se de små børn stå så frimodigt frem og fremføre hver sin lignelse. Børnekor fra Amager og København sang flere sange, og ind imellem hørte vi en solosang af søster Karla Andersen fra Amager gren, en duet ved søstrene Anne Lise og Gudrun Pedersen fra Slagelse gren og en duet ved søster Henny Holmegaard og søster Annie Jensen fra København gren. Tiden blev til sidst overgivet til præsident Junius M. Sorensen, der kaldte forskellige søstre og brødre op for at sige nogle ord. Under søndagsskolen blev Kirkens og missionens autoriteter opretholdt ved præsident Ejnar Nielsen. Tilstede 235.

Konferencen fortsattes kl. 15 med et møde for funktionærer og klasseledere. Efter den indledende sang og bøn var der instruktioner ved præsidenten for G.U.F.s hovedbestyrelse, ældste Glenn A. Smith, angående rækkefølgen af myndighed i missionen: Missionspræsident, distriktspræsident, grensforstander o. s. v. Præsident Junius M. Sorensen talte derefter om »Orden i Herrens hus«. Forsamlingen blev derefter delt i forskellige klasser efter de stillinger, de har i de forskellige organisationer, og fik instruktioner af missionspræsidentskabet og præsidenterne for hovedbestyrelserne. Tilstede 97.

Søndag aften afholdtes gudstjeneste med taler af medlemmerne i missionspræsidentskabet. Efter den indledende sang og bøn sang Ama-

ger grens kor under ledelse af grensforstander Villy Sørensen og med søster Inger Fischer som organist »Er Gud for os«, hvorefter præsident Grant R. Ipsen talte om, at man skal bruge visdom i alle ting, talte om lydighed og brugte eksempler fra Bibelen. Derefter talte præsident Ejnar Nielsen om evigt liv, hvorefter en dobbeltkvartet bestående af missionærer sang »Herligt lyser Faderens nåde«. Til slut talte præsident Junius M. Sorensen om livets plan og hvad der ventes af os. Amager grens sangkor sang »Guds Ånd som en ild«, hvorefter broder Martin Thomsen sluttede med bøn. Tilstede 183.

Konferencen afsluttedes mandag aften med en strålende koncert under ledelse af ældste Howard R. Johnson og med broder Niels Henriksen som organist og søster Inger Fischer som akkompagnatør. København grens sangkor sang en række prægtige sange, hvoraf særligt kan fremhæves »Merry life« og slutningssangen »Nu er dagen gået«. Imellem korets sange hørte vi en pianosolo ved broder Niels Henriksen, en missionær-dobbeltkvartet, en tale af præsident Junius M. Sorensen, pianosolo af en af kirkens gode venner, fru Randi Mygind, en dame-dobbelt-terzet og et missionær-herrekor. Tilstede 250.

Umiddelbart efter koncerten afholdtes en vellykket bazar, hvor Kvindelig Hjælpeforening fra Amager og København solgte smukke håndarbejder og forfriskninger.

Alle konferencens møder var under præsidium af missionspræsident Junius M. Sorensen og under ledelse af distriktspræsident, ældste A. Gary Anderson. Alle møderne blev afholdt i Amager grens nye kirkebygning.

A. G. A. og *M. K.*

Aalborg distrikt 8. og 9. oktober

Distriktskonferencen i Aalborg begyndte med en koncert under ledelse af søster Iris Larsen, med ældste Allan Eliason som dirigent og søster Inge Andersen som organist.

Koncerten, som overværedes af 185 tilhørere, blev en stor sukces. Afvekslende med sange af koret, som består af 30 medlemmer, hørte vi kvartet og duet samt klaversoli af ældste Neldon Oborn. Efter koncerten afholdt Kvindelig hjælpeforening en kombineret bazar og underholdning, hvorunder der også blev solgt desserter og smørrebrød.

Søndag morgen kl. 9 afholdt Kvindelig hjælpeforening og præstedømmet hver sit møde. Under præstedømsmødet blev en broder ordineret til diakon, to brødre fra lærer til præst og to fra præst til ældste. Tilstede 48.

Kl. 10,30 begyndte søndagsskolen med velkomst ved distriktspræsident, ældste Paul C. Burgoyne. Efter sangen »Vær velkommen, søndag morgen« og bøn ved broder Charles Larsen blev Kirkens autoriteter opretholdt ved 1. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Ejnar Nielsen, hvorefter tiden blev overgivet til søndagsskoleklasserne fra

Aalborg kirkebygning.

de forskellige grene i distriktet, og vi hørte nogle vidunderlige taler fra børnene over emnet »Gud — mennesker — visdom og vækst«, præsenteret på flonelstavle. Ind imellem talerne fik vi nogle dejlige sange fra søndagsskolerne i Aalborg, Hjørring og Frederikshavn grene. Efter at programmet var blevet præsenteret, kaldte missionspræsident Junius M. Sorensen forskellige søskende op til talerstolen, og hvor var det dejligt at høre de forskellige medlemmer tale og bære deres vidnesbyrd om Guds sande Kirke for os.

Der sluttedes med sangen »Tak for vor skole« og bøn ved søster Andersen, Løgstør. Tilstede 197.

Søndag eftermiddag kl. 14 var der funktionærmøde for alle, som har stillinger i Kirken. Vi fik gennem dette funktionærmøde belærende instruktioner gennem taler, filmsfremvisninger og flonelstavle. Mødet blev ledet af distriktspræsident Paul C. Burgoyne, og funktionærerne blev delt i forskellige klasser, der var under ledelse af henholdsvis missionspræsident Junius M. Sorensen, søster Mary G. Sorensen, ældste Marion N. Davidson og ældste Glenn Smith. Tilstede ialt 84.

Konferencens hovedmøde afholdtes søndag aften kl. 19. Efter indledningssangen »Kom hellige« og bøn ved broder Aage Dahl, Viborg, sang Aalborg grens sangkor »I østen stiger solen op«.

Aftenens første taler var 2. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Grant R. Ipsen, som i sin tale kom ind på den store forvirring, som findes blandt mennesker i dag angående Bibelen og dens lærdomme. »Folk i dag laver om på Bibelen, så det passer efter deres egne lyster. Vi har i dag barnedåben, som er en vederstyggelighed for Herren. Bibelen lærer, hvorledes Johannes døbte i Jordanfloden med omvendelsens dåb til syndernes forladelse.« Præsident Ipsen sluttede med at bede os være forsigtige med, hvad vi hører fra andre, og nedbad til sidst Guds velsignelse over forsamlingen.

Derefter talte præsident Ejnar Nielsen, som i sin tale beviste Mormons Bogs sandhed ud fra Joh. 10:16:: »Men jeg har andre får«. Præsident Nielsen sagde bl. a.: »Vi skal lære at finde vejen til Guds sandhed og lytte til den gode Ånd, som får os til at bede til Faderen. Hvis vi læser Mormons Bog rigtigt igennem og beder oprigtigt til Gud, så vil vi få den vished om, at den er sand. Vi skal alle stræbe efter at gøre, som Gud har befalet os, så vi kan få en ophøjelse i hans nærhed, thi den dag vil komme, da bøger bliver åbnede, og vi vil få det, som vi har fortjent.« Præsident Nielsen sluttede sin tale med at bede til, at vi måtte få øjnene op for Guds sande værk.

Aalborg grens sangkor sang derefter »Almagts Gud«, hvorefter missionspræsident Junius M. Sorensen stod frem på talerstolen.

Præsident Sorensen talte om åbenbaring og sagde bl. a.: Vi lærer igennem Bibelen om, hvorledes Gud åbenbarer sig til menneskene på jorden. Er disse åbenbaringer ophørt med apostlenes død, således som mange påstår? Svaret må blive nej. Vor Kirke bliver i dag ledet ved åbenbaring fra Gud og Kristus, thi der er ikke givet noget andet navn under himlen, ved hvilket vi kan blive frelst. Præsident Sorensen sluttede sin tale med at bære sit vidnesbyrd.

Distriktspræsident Paul C. Burgoyne sluttede den dejlige aften med at takke alle, som havde overværet konferencen, hvorefter forsamlingen sang »Guds Ånd som en ild« og broder Anton Falden sluttede med bøn. Tilstede 187.

Alle konferencens møder var under præsidium af missionspræsident Junius M. Sorensen og under ledelse af distriktspræsident, ældste Paul C. Burgoyne.

Det var en dejlig konference, der blev afholdt i Aalborg. Vi er taknemmelige for den store glæde det er at mødes med trosfæller fra de forskellige grene, og det styrker og hjælper os til fortsat at bidrage til at bringe Guds sande evangelium ud til alle mennesker.

H. H.

Er Mormons Bog Guds ord?

Af *Jakob Jensen*, København.

(Fortsat fra august nummeret).

Jakob kaldte sine sønner til sig og sagde, at han ville forkynde dem, hvad der skulle hænde dem i de sidste dage. *Ruben*, der var den førstefødte, skulle miste denne forret; *Simeon* og *Levi*, som i deres vrede havde dræbt nogle mænd, skulle spredes i Israel; *Juda*, »dig skal dine brødre prise...... ikke viger kongespir fra Juda, ej hersker stav fra hans fødder, til han, hvem den tilhører, kommer, ham skal folkene lyde...«; »*Zebulon* har hjemme ved havets kyst, han bor ved skibenes kyst, hans side er vendt mod Zidon.« »*Isakar*...... fandt hvilen sød og landet lifligt; derfor bøjed han ryg under byrden og blev en ufri træl.« »*Dan* dømmer sit folk så godt som nogen Israels stamme. Dan bliver en slange ved vejen...... På din frelse bier jeg, Herre!« »*Gad*, på ham gør krigerskarer indhug, men han gør indhug i hælene på dem.« »*Aser*, hans føde er fed, lækkerier for konger har han at give.« »*Naftali* er en løssluppen hind, han fremfører yndig tale.« »*Josef*...... er et yppigt vintræ ved kilden, ...bueskytter fejder imod ham, strides med ham, gør angreb på ham, men hans bue er stærk, hans hænders arme rappe...... Og Gud den Almægtige, han velsigne dig...... Din faders velsignelser overgår de ældgamle bjerges velsignelser, de evige højes herlighed. Måtte de komme over Josefs hoved, over issen på fyrsten blandt brødre!« »*Benjamin*, den rovlystne ulv, om morgenen æder han rov, om aftenen deler han bytte!« Jakob velsignede alle sine sønner og som sin sidste vilje bad han dem, når han var død, om at jorde ham i det gravsted, som Abraham havde købt, og hvor han, Abraham, var jordet sammen med sin hustru Sara, og Isak med sin hustru Rebekka og hvor han selv havde jordet Lea. Graven lå på Makpelas Mark over for Mamre i Kana'ans Land.

Kort efter udåndede Jakob og efter sit ønske blev han ført til Kana'ans Land og jordet i sine fædres gravsted.

Da Josefs brødre så, at deres fader var død, frygtede de, at Josef skulle være vred på dem og ville gengælde det onde, de havde gjort imod ham, og de gik til ham og sagde, at deres fader havde bedt dem sige til Josef: »Tilgiv dog dine brødres brøde og synd«, og Josef græd over deres ord til ham. De sagde, de ville være hans trælle, men han

sagde til dem: »Frygt ikke, er jeg vel i Guds sted? I tænkte ondt mod mig, men Gud tænkte at vende det til det gode for at gøre, hvad nu er sket, og holde mange folk i live; frygt ikke, jeg vil sørge for eder og eders kvinder og børn!« Således trøstede han dem og satte mod i dem.

Josef boede nu i Ægypten, både han og hans faders hus, og han blev 110 år gammel og så børn i tredie led af Efraim, og også børn af Manasses søn Makir. Så sagde han til sine brødre: »Jeg dør snart, men Gud vil se til eder og føre eder fra landet her til det land, han tilsvor Abraham, Isak og Jakob.« Og han tog Israels sønner i ed og sagde: »Når Gud ser til eder, skal han føre mine ben bort herfra!« Så døde Josef, og man balsamerede ham og lagde ham i kiste i Ægypten.

Dette er, hvad der kan læses i Første Mosebog fra 11. kapitel til slutningen. Det er ikke alt, hvad der står, men det er det vigtigste for at bevise Mormons Bog. Der bliver mere, for jeg vil gerne have det frem til nutiden.

Jeg vil nu vise Adams slægtled indtil Abraham, Adam, Set, Enos, Kenan, Mahalal'el, Jered, Enok, den 7. fra Adam, det var den Enok, der fik befaling fra Herren om at tale til folket, og som senere blev optaget til himlen, men Enoks førstefødte, Metusalem, skulle føre slægten videre og fik sønnen Lemek, hvis søn var Noa, som byggede arken. Noas Sønner var Sem, Kam og Jafet. Sem, den førstefødte, fik sønnen Arpaksjad, og slægten fortsættes med Sjela, Eber, Peleg, Re'u, Serug, Nakor og Tara, som er Abrahams fader. Dette er altså Abrahams, Isaks og Jakobs slægtled. Jakob havde tolv sønner, og deraf tager vi dem, der er de vigtigste for Mormons Bog, ja, de har alle betydning, men for Mormons Bog er det særlig Levi og Josef; Moses var af Levis slægt.

Der var kommet en ny konge i Ægypten, som ikke kendte Josef, og han var bange for, at Israels folk skulle blive for stort og talrigt, og at de skulle gå imod ægypterne, hvis der skulle blive krig. Han var en meget ugudelig mand, og han udstedte den befaling, at alle drengebørn, der blev født, skulle dræbes.

Men der var en af Levi stamme, der giftede sig med en Levi datter, og hun fødte en dreng, og han var så smuk, så hans moder gemte ham, til han var tre måneder gammel, men så turde hun ikke længere beholde ham, og hun lavede så en kurv og lagde drengen i den og satte den ud der, hvor Faraos datter kom ned til Nilen for at bade, og drengens søster holdt vagt. Da Faraos datter så drengen, sagde hun: »Det må være et af hebræernes drengebørn.« (Fortsættes).

Nyt fra hjælpeorganisationerne

Kvindelig hjælpeforening

Kære læsere!

Skønt denne rubrik er beregnet til Kvindelig hjælpeforening, tror jeg, at alle vil læse følgende artikel. Den er en del af en tale holdt af afdøde apostel John A. Widtsoe. Den henvender sig ikke alene til Kvindelig hjælpeforenings ledere og til hvert medlem af denne organisation, men henvender sig til enhver, der har en stilling i kirken, så vel som til ethvert medlem af Kirken. Gennem hver enkelt persons tro, bønner og arbejde går dette værk fremad. Det gør ingen forskel, om vi har en høj og ansvarsfuld stilling eller blot en ringe stilling, verdens øjne hviler på os. Vort eksempel taler højere end vore ord. Der er visse egenskaber, som vi må være i besiddelse af, hvis vi vil være til størst gavn for vore omgivelser og få størst tilfredsstillelse ud af vort arbejde.

Her er nogle få af de regler, som apostel Widtsoe giver os:

1. *Lederen tror på sit arbejde.*

Lederen må først og fremmest — som en hovedegenskab — tro på den sag, som han repræsenterer, tro på Kirken, tro på arbejdet, tro på dem, der står over ham, tro på sine medarbejdere, tro på sig selv, tro på, at det arbejde, der er betroet ham, kan udføres. Med mindre en leder har en sådan tro, er slaget tabt, og der er intet håb for ham. Han må have den slags tro, som gjorde det muligt for Brigham Young at kaste sig selv og sit folk ud i ødemarken ved bredden af en saltsø; den slags tro, som fik Jerikos mure til at falde, den slags tro, der fik den dårligt talende Moses til at blive den mægtige lovgiver og strålende leder, og den stammende Enok til at blive den største af alle patriarker, næst efter Adam; den slags tro, som ved, at enhver dreng eller pige kan blive en glimrende mand eller kvinde. Sådan er den tro, som vi behøver, hvis det skal lykkes os at blive gode ledere.

2. *Lederen må elske sit arbejde.*

Tro alene er utilstrækkelig; den må være forbundet med kærlighed. Der er en bestemt forbindelse mellem tro og kærlighed, men der er også en skarp adskillelse. Det menneske, der har tro, og til denne tro føjer kærlighed til sit arbejde, til sagen, til sine overordnede, til sine medarbejdere, finder begejstring i arbejdet. Et sådant menneske har vundet den anden egenskab, der kræves til at lede, for kærlighed avler kærlighed, ligesom en rulle tråd, der bliver gjort elektrisk, skaber strøm i en rulle, der ligger ved siden af.

3. *Lederen må forstå sit arbejde.*

Tro og kærlighed må næres, og den bedste måde at nære dem på, er at skaffe sig fuld kundskab om det foreliggende arbejde. Derfor må lederen forstå sit arbejde. Han må kende opbygningen, principperne, idealerne og fremgangsmåden ved det arbejde, han har med at gøre.

Samtidig med, at hans kærlighed avler kærlighed hos dem, han samarbejder med, vil hans kundskab, efterhånden som han erhverver den, gøre hans medarbejdere stærkere, end de ville blive uden denne kundskab. Den mand, der har kundskab, regerer verden.

4. *Lederen må være flittig og udholdende.*

Hverken tro, kærlighed eller kundskab kommer frem til stadighed undtagen gennem arbejde. Flid er en ufravigelig lederegenskab. Jeg behøver ikke at fremhæve dette, for det er selvindlysende, men det menneske, som ikke vil betale prisen med hårdt arbejde, kan ikke blive leder. Historien er et bevis på, hvorledes storhed og lederskab er blevet opnået gennem hårdt og vedvarende arbejde. Enhver stor leder ved, hvorledes han skal arbejde og er villig til at arbejde flittigt og vedvarende og kender ikke til nederlag.

5. *Lederen har en bøn i sit hjerte.*

Enhver sand leder kender sine begrænsninger. Ingen leder er så tåbelig at tro, at han ved alting. Ingen leder tror, at han uden hjælp kan udføre det store arbejde, der er pålagt ham. Den store leder siger: Jeg kender mine begrænsninger, men jeg ved også, at omkring mig ligger den ubegrænsede verden, der er kontrolleret af Gud, og hvori der ligger ufattelige kræfter. Og hvis jeg på en eller anden måde kan oprette forbindelse med disse kræfter ved at adlyde Guds love, ved at holde mig nær til universets Mester, kan jeg drage den hjælp, jeg behøver, ud af tingene omkring mig. Således bliver lederen stærkere end et almindeligt menneske. Derfor har hver eneste stor leder haft en bøn i sit hjerte. Marskal Foch, der på knæ bad sine daglige bønner, er et bevis på den måde, hvorpå ledere søger hjælp.

Det menneske, der opnår disse lederegenskaber: tro på arbejdet, kærlighed til arbejdet, forståelse af arbejdet, arbejder for at udføre det og beder til Gud, vil ved Guds Ånds hjælp se alle sine anstrengelser bære frugt. Han må i alle ting søge hjælp fra Guds Helligånd. Til at skabe ledere har man ikke fundet nogen tilfredsstillende erstatning for Guds Helligånds kærlige, hjælpsomme nærværelse.

Lad mig af disse fem hovedegenskaber hos en leder uddrage fem mindre, blot for at hjælpe på hukommelsen.

1 a. *Lederen er optimist.*

Lederen ser mulighederne, aldrig umulighederne. Han ser lyset, han dvæler ikke i skyggen. Han ser det gode hos sine medmennesker, han ser sjældent det, der er dårligt. Han har tillid og tillader ikke sig selv at have mistillid. En opløftende optimisme, der kommer af tro, er en af de store, personlige egenskaber hos den store leder.

2 a. *Lederen er ædelmodig og selvudslettende.*

Af egenskaben kærlighed kommer den anden, mindre egenskab ædelmodighed og selvudslettelse. Lederen giver mere, end han modtager. De husker de gamle vikinger. Vikingehøvdingen drog over havene, og når sejren var vundet, delte han sit bytte blandt sine mænd, men ikke en eneste ting tog han til sig selv. Den leder, som tænker på

sig selv i rampelyset, og som ikke deler en smule offentlig ære med sine medmennesker og medarbejdere, er ikke en sand leder. En leder behøver ikke altid at stå foran mængden; han kan af og til udslette sig selv og lade en anden få æren af det øjeblikkelige bifald. Hvis han kan gøre dette, bliver han stærk i sin stilling som leder. »Hvad fordel er der for mig ved det?« spørger den sande leder aldrig om.

3 a. *Lederen skal stole på sig selv.*

Denne egenskab udledes af kundskab. Skønt han sætter sin lid til Gud, tror lederen, at han, da han er blevet kaldet til stillingen, vil være i stand til at udføre det givne arbejde, hvis han gør sin pligt godt. Han er ikke bange. Han står selvtillidsfuld foran sit arbejde og foran sine medmennesker.

4 a. *Lederen planlægger sit arbejde på forhånd.*

Denne egenskab er intimt knyttet til den egenskab at arbejde. Den kaldes sædvanligvis organisation. Enhver god arbejder, som ønsker at blive leder, organiserer sit arbejde og afskyr at gå uforberedt til sit arbejde. Han drømmer om sit arbejde om natten, og han tænker på det om dagen, og han organiserer det således, at han på ethvert tidspunkt ved, hvad han skal gøre. Enhver velsmurt maskine — f. eks. denne konference — arbejder så godt, fordi nogen har forberedt den i tide. Dette er et bevis på lederskab.

5 a. *Lederen er en god følgesvend.*

Af bønnen og af samfund med Gud og Guds Ånd kommer den personlige egenskab at blive en god følgesvend. Den virkelig store mand er lige så villig til at følge, som han er til at lede; lige så villig til at blive ledet som til selv at lede, lige så villig til at udføre dagens slid, som til at bede en anden om at udføre det. Et eller andet sted er der for ethvert menneske en højere autoritet.

Dette er nogle af de egenskaber, som gør menneskene til ledere.

John A. Widtsoe.

Hvis nogen af os føler, at vi ikke gør det bedste, vi kan, eller ikke opnår den sukces, vi havde håbet på, bliver vi modløse over resultatet af vort arbejde. Når vi har læst de råd, som denne mand giver, den mand, som kæmpede sig op fra neden, gennem fattigdom og vanskeligheder, som altid søgte efter kundskab og en måde til at gøre sig selv og sine medmennesker bedre på, kan vi så sige, at vi har nået toppen og gør det bedste, vi kan? Husk, der er altid plads til fremgang. Husk, at det arbejde, du udfører, er dit arbejde, og det er din sag at gøre det til en sukces, din sag at forbedre det, din sag at bygge det op og at glæde dig over det.

Må vi alle være taknemmelige for enhver lejlighed, vi har til at arbejde i Herrens vingård. Der er intet andet arbejde, der bringer glæde og tilfredsstillelse, som det at fremme evangeliet her på jorden. Må vi stræbe efter at blive ledere i alt, hvad vi bliver bedt om at udføre.

Mary G. Sorensen,
Kvindelig hjælpeforenings hovedbestyrelse.

Søndagsskolen

Nadververs for november og december:

Hjælp os, o Gud, helt at forstå
det offer, som blev bragt,
da livets fyrste du lod gå
for os at frelse ved sin magt.

Hovedbestyrelsen i Salt Lake City forlanger, at hver eneste Præsident i missionerne udfylder detaillerede rapporter, for at de kan se hvilke fremskridt, der gøres i missionerne. Disse rapporter bliver studeret grundigt, og statistikkerne samles omhyggeligt, så Hovedbestyrelsen ved nøje besked med søndagsskolernes stilling og arbejde ude i missionerne.

De månedlige rapporter, som kommer ind fra grenens sekretær, er grundlaget for denne detaillerede oplysning. Sekretærer rapporterer almindeligvis med megen nøjagtighed og trofasthed. Den regel, at rapporter skal fortælle sandheden, *hele* sandheden og intet andet end sandheden, bliver respekteret og overholdt.

Det er rigtigt nok, at der stadig er nogle få sekretærer, som ikke rapporterer, men det er også kun få. De gør sig altid bemærket ved deres rapporters fraværelse. Men til det store flertal, som er samvittighedsfulde, som rapporterer regelmæssigt, siger vi tak. De har givet hovedbestyrelsen vigtige, detaillerede oplysninger, som sætter bestyrelsen i stand til at lægge gode, kloge planer, så hver gren kan få præcis den hjælp, den behøver.

Søndagsskolens betydning og virkning hviler på denne grundige rapportering. Sekretærerne opmuntres til at fortsætte deres gode arbejde for grenen og viser deres tjenstvillighed ved at rapportere trofast hver måned.

Det er også søndagsskolens sekretærs pligt at rapportere hver søndag i formødet hvor mange, der har været til stede forrige søndag, om der er frem- eller tilbagegang mellem de to sidste søndage og i forholdet til den samme søndag sidste år. Det er her i formødet, at søndagsskolens bestyrelse holdes á jour med søndagsskolens forhold. Ligeledes er det af stor vigtighel, at sekretæren rapporterer, om tiderne overholdes: en 2½ minuts tale skal vare 2½ minut og ikke 5 eller 7; sangøvelsen er 10 min. og ikke 6 eller 8, klassearbejdet skal vare 45 min. og kan ikke afkortes, fordi der er en søster eller broder på besøg fra en anden gren, og man så ønsker et par ord fra vedkommende.

Ved sine rapporter kan sekretæren altid præsentere hovedbestyrelsen for kendsgerningerne angående frem- eller tilbagegang i den organisation, som præsidenten er sat til at lede. Enhver med en lille smule respekt for sig selv og sit arbejde vil gerne vide lidt om resultaterne, og sekretærernes arbejde er den kilde, hvorfra han må tage sine oplysninger.

Ældste *Marion N. Davidson,* Præsident for Søndagsskolen.

MOTTO for november og december:
Ærbødighed for vor himmelske Fader.

»Herren, vor Gud, vil vi tjene, og hans røst vil vi lyde.« Josva 24:24. Vi vil nu prøve at indføre et MOTTO, som vi lærer udenad og gentager, hver gang vi mødes i Primary. Men vi kan ikke nøjes med bare at have et MOTTO, vi må videre frem, vi må have et MÅL, og det skal gælde for hele Primary-året. Dette MÅL er: HVERT ENESTE BARN, DER TILHØRER KIRKEN, BØR FINDES I PRIMARY. At nå dette nye MÅL, vil kræve store anstrengelser, og vi siger måske til os selv: »Hvorfor skal vi have alt det mas?«

Svaret er parat: »FORDI PRIMARY GIVER BØRNENE DET STØRSTE, DER FINDES I VERDEN I DAG: JESU KRISTI GENGIVNE EVANGELIUM.«

Med dette evangelium håber vi at kunne omdanne menneskers liv, og gennem disse igen den hele verden. Den bedste tid at forme sit liv er i barndommen. Præsident David O. McKay sagde ved generalkonferencen i oktober 1952 lidt om denne tanke:

»En udmærket lærer i samfundskundskab skrev engang: »Giv os de unge, og vi vil skabe nye sind og en ny jord med een eneste generation.«

Kommunisterne bruger i dag den samme fremgangsmåde, som Hitler brugte med ungdommen. Beretningerne fra Øst-Tyskland fortæller os, at man lægger den allerstørste vægt på at vinde børnene og de unge mennesker. Man bruger utroligt store summer på at træne ungdommen. Man tror, at resultatet vil komme hurtigere og sikrere på den måde. Man mener, at det er tiden og anstrengelserne værd, der bruges til at vinde de voksne for denne tanke. Vi ser igen, at stor klogskab er anvendt i en djævelsk hensigt.

HAR VI RÅD TIL AT VÆRE MINDRE KLOGE I VORT KORSTOG FOR EN RETFÆRDIG SAG?

En af de mest vigtige anledninger vi har til at lære børnene evangeliet er i søndagsskolen, det er bare ikke nok. Kirkens Første Præsidentskab følte og forstod, at børnene behøver ekstra religiøs undervisning i ugens løb, og derfor gav de følgende anvisning:

»Vi pålægger Primaryorganisationen det ansvar at gennemføre et ugentligt program for Kirkens børn, almindeligvis i alderen fra fire til og med det elvte år«.

Hvis derfor vi, som arbejder i Primary, ikke får medlemmernes børn med til Primary, har vi svigtet vort kald. Primary er for *alle* Kirkens medlemmer indenfor den ovennævnte aldersklasse, OG DE BØR VÆRE TIL STEDE.

Vi må se at komme bort fra den tanke, at for at en Primary kan være god, skal den absolut også være stor i medlemsantal. Dette har intet med fortræffeligheden eller standarden at gøre. Når vi forstår

dette, er vi i stand til at koncentrere vor opmærksomhed om at få hvert barn til at komme i Primary.

Lad os arbejde mod vort MÅL og sætte alle anstrengelser ind på at nå det i dette år. Jeg er vis på, at Herren vil hjælpe os med det, som Han hjælper os med alt andet.

NB! Vi ønsker særlig at sige tak til Randers Primary for deres aldrig svigtende trofasthed og præcision med hensyn til rapporterne. Sekretæren, str. Phyllis Peterson, gør et ulasteligt stykke arbejde.

Ældste *Marion N. Davidson,* Primarys Hovedbestyrelse.

Gensidig Uddannelses-forening

I det amerikanske sprog findes mange ord, som kunne forklare os tingene meget tydeligere — hvis de bare kunne oversættes. Et sådant ord er »Leaderitis«. Ikke sandt, De kender endelsen fra f. eks. mening-itis, difter-itis. »Leaderitis« er en sygdom, der som ordet angiver, angriber lederne. Det er en pinefuld sygdom. Nogle af symptomerne er følgende:

Tåge for øjnene, eller måske sorte, dansende pletter for øjnene —
træthed, svækket energi —
hovedpine, ondt i ryggen, udprægede smerter i nakken, —
en masse forvirrede undskyldninger, som ikke har spor med fornuften at gøre,
og som man ikke selv kan finde ud af, —
ustandselig sukken, —
og man føler sig slået ud.

Vi får allesammen »Leaderitis« på et eller andet tidspunkt. Den er sandelig pinagtig, men den er egentlig ikke særlig alvorlig, den skal bare behandles rigtigt. Men du godeste, hvor den smitter, hvis forholdene er gunstige. Den kan hurtigt sprede sig fra organisationens leder til klasselederne, fra disse til grensforstandere, fra den ene gren til den anden. Den kan tage form af en hel epidemi og ødelægge en hel gren for slet ikke at tale om en hel mission.

Pas på, at denne sygdom ikke får indpas i Deres organisation; hold Dem hele tiden á jour med dens »puls«, med dens »hjerteslag», vær vågen for det mindste sygdomstegn i G.U.F.

Hør ikke efter disse meget sigende symptomer som f. eks.: »Vi har ikke nogen M-Mænd i vor gren«, eller »De unge mennesker hos os arbejder så hårdt i forretningen, på gården eller på kursus, så de kan slet ikke få tid til at rekreere sig i G.U.F.«, eller »Skolen og de forskellige klubber der indenfor tager al deres tid.«

Det er lige nu ved efterårstide, vi er allerstærkest; vi har vundet sundhed gennem sommeren, og vi er stærke nok til at kunne føre G.U.F. igennem det foreliggende år. G.U.F. er værdig vor taknemme-

lighed, vor tro på den og vor hengivenhed for den. Det er heldigvis således, at alle de her nævnte egenskaber er lige så smitsomme som deres modsætninger.

Skulle der nu være nogle af vore G.U.F.er, der har fået lettere tilfælde af »Leaderitis«, så vil vi fortælle dem om en glimrende kur:

Styrk Deres vidnesbyrd, udvikl Deres taknemmeligheds-følelse, opbyg og forøg Deres tro. TÆNK PÅ, at De har det mest tilfredsstillende, mest gunstige, mest vidunderlige arbejde i Kirken: ARBEJDET MED DE UNGE! Tænk ofte på, at dette er et KALD til Dem, og at vor himmelske Fader ikke kalder nogen til et sådant stykke arbejde, uden at Han samtidig giver ham styrke og åbner udveje for ham, så han *kan* udføre det, *hvis blot han selv er villig til at arbejde.*

Vi må i allerhøjeste grad respektere vor store modstander: Satan. Vi må arbejde lige så hårdt, som han gør, og een ting skulle vi tænke over: Vi ved, at retten en dag vil sejre, *men den vil sejre meget hurtigere, hvis De og jeg gør vor fulde del af arbejdet.*

Åbn Deres øjne endnu mere for de muligheder, der ligger indenfor G.U.F. og for den værdi en sjæl har for vor himmelske Fader. Erstat Deres suk med smil, tag kraftigt fat i stedet for at føle Dem slået ud.

Der vil altid findes dem iblandt os, som vil sige: »Det kan slet ikke lade sig gøre (om en eller anden tænkt plan)«. Vær ikke bange for kritik (se G.U.F.s artikel i »Stjernen« for oktober). Hør ikke efter dem ret længe, sig »JO« — bøj Deres knæ og bed om styrke til at gennemføre, hvad der er pålagt Dem. Gå fremad med den beslutning, at De vil tage Deres kald op og give det al Deres energi, kraft og styrke *hele året.* Iagttag Dem selv, om De synes, De udvikler Dem, og De vil blive både lykkelig og ved godt helbred. *Det vil blive det bedste år i Deres liv.*

Vi håber inderligt, at vort besøg hos Dem under konferencen må have været medvirkende til at kvæle en eventuelt begyndende »Leaderitis«.

Med de bedste hilsener

Ældste *Glenn A. Smith,* G.U.F.s Hovedbestyrelse.

Genealogisk forening

Når disse linier skrives, 12. oktober, er en gruppe på 16 søskende i tre personbiler på vej til Schweiz for at gå gennem templet i Bern.

Turen er kommet i stand på initiativ af ældste Bent Jensen, København, der også har forestået alle de praktiske arrangementer og selv fører den ene bil.

Selv om vi endnu ikke ved, hvordan turen er forløbet, vil vi gerne allerede nu give andre søskende et lille vink om de praktiske ting, der i forvejen må tages i betragtning for at forebygge de begyndervanskeligheder, der uundgåeligt må opstå, når en sådan tur skal arrangeres første gang.

Først og fremmest: En tur til templet kan ikke gennemføres fra den ene dag til den anden. Søskende kan ikke enkeltvis pludselig rejse derned for at gå gennem templet, da det kun kan lade sig gøre efter forudgående samråd med missionspræsidenten, idet der skal træffes aftale med templet om dato og andre nødvendige ting. Husk på, at templet er ikke blot for danskere, men for alle missioner i Europa, og de forskellige missioner kan ikke gå igennem samtidig.

Dernæst må man i god tid i forvejen sørge for at være i besiddelse af et gyldigt *pas*. Lad det ikke gå som med en af deltagerne i den tur, der er undervejs, at vedkommende troede, at tempelanbefalingen åbnede alle landes grænser, og at det ikke var nødvendigt med et pas! Da det tager op til en uge at få et pas, vil vi råde alle søskende, der påtænker at rejse til templet, allerede nu at sørge for pas, så det er parat, hvis der pludselig viser sig en lejlighed til at deltage i en tur til templet. Et pas gælder i fem år, så selv om man måske ikke kommer til templet før om et år eller to, så har man passet, når man får brug for det.

For at kunne gå gennem templet må man have en *tempelanbefaling*, udstedt af missionspræsidenten. Den fås ved henvendelse til grensforstanderen, og søskende bør også i god tid sørge for at bede om denne anbefaling, så de har den, når de skal rejse.

Det er også nødvendigt at have *rejsepenge* parat. En fællestur vil kunne gennemføres for ca. 500 kr. for hver, og hertil kommer udgifter til køb af garments, som koster knap 20 kr. pr. stk.

En tur til templet vil kunne gennemføres på en uges tid. Man må regne med 2—3 dage undervejs hver vej, så vil man kunne have to eller tre dage til at gå gennem templet.

Der har været forskellige misforståelser og forespørgsler angående det arbejde, man kan udføre i templet, og vi skal derfor nævne nogle enkelte særlige tilfælde, der har været på tale:

Mand og hustru, der begge er i live, kan blive beseglet til hinanden, hvis de begge rejser til templet samtidig, og der skal ikke i forvejen sendes genealogiske skemaer til Salt Lake City i dette tilfælde.

Hvis den ene ægtefælle er død, kan den anden rejse til templet og blive beseglet til sin afdøde ægtefælle, men i dette tilfælde skal det nødvendige skema i god tid i forvejen sendes til Salt Lake City med bemærkning om, at man ønsker at udføre arbejdet i templet i Bern. Arbejdet kan forst udfores, når skemaet kommer tilbage fra Amerika.

Levende børn kan besegles til forældrene, hvis de er døbt og rejser til templet samtidig med forældrene. Skema skal ikke i forvejen sendes til Salt Lake City. Afdøde børn kan besegles til forældrene, når skema i forvejen er sendt til Salt Lake City og er kommet tilbage derfra med påtegning.

Mødre, som er fraskilte, kan *ikke* få deres børn beseglet til sig i levende live, med mindre de gifter sig igen og får børnene beseglet til den nye mand.

Alle genealogiske skemaer sendes til hovedbestyrelsen i København, som sørger for, at de sendes videre til Amerika.

Såfremt søskende er i tvivl om noget angående det arbejde, der kan udføres i templet, beder vi dem i forvejen indhente oplysninger enten hos den lokale genealogiske forening eller hos hovedbestyrelsen, således at de ikke risikerer at rejse forgæves til templet.

Genealogisk forenings hovedbestyrelse.

Kredslærernes budskab.

Trosartiklerne

Artikel 13: »...... I virkeligheden kan vi sige, at vi følger Paulus's formaning: Vi tror alt, vi håber alt, vi har udholdt meget og håber at kunne udholde alt. Vi tragter efter alt, hvad der er dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt.«

Dagliglivets religion.

Vor tros righoldighed må appellere til enhver, der alvorligt undersøger de af Kirken lærte principper, og endnu mere den, der fordomsfrit betragter dens virkning på de sidste dages helliges livsvandel. Indenfor Kirken gives der plads for alle sandheder — for alt, hvad der er prisværdigt, dydigt, elskeligt eller har godt lov på sig. Til trods for opposition fra de forskellige sekter og stillet overfor at blive direkte anklaget for gudsbespottelse, forkynder Kirken den evige sandhed: »Som mennesket nu er, var Gud engang, og som Gud er nu, kan mennesket engang blive.« Med en sådan fremtid for sig kan mennesket åbne sit hjerte for åbenbaringens strøm fra fortid, nutid og fremtid, og i virkeligheden skulle vi kunne sige om ethvert oplyst Guds barn: »Det tåler alt, det tror alt, det udholder alt.« (1. Kor. 13:7).

Denne trosartikel omfatter mange emner, der hører under Kirkens organisation, forskrifter, skik og brug. Vi vil nærmere betragte nogle enkelte af disse.

Velgørenhed. Den har sin rod i kærlighed til vore medmennesker. Kristus nævnte den lige efter kærlighed til Gud. Den nuværende Kirke kan henvise til et forbavsende arbejde i velgørenhedens tjeneste, som allerede er blevet udført og stadig udføres. Et af de herligste monumenter over dette arbejde er missionærarbejdet, som altid har været et karakteristisk træk i Kirkens væsen. Af ren og skær kærlighed til menneskeheden og af ønsket om at opfylde Guds bud udsender Kirken år efter år hundreder af missionærer for at forkynde evangeliet om evigt liv for verden. Også hjælp til de fattige, fasteofferydelsen og tiendebetalingen hører til de ting, der på samme tid opfylder Guds befalinger og har praktisk betydning.

Vi vil også her nævne ægteskabets hellighed, personlig renhed i

sædelig henseende, samt legemets hellighed. Vi bliver belært om, at Herrens Ånd ikke kan bo i urene templer, og at det derfor kræves af os, at vi lever i overensstemmelse med sundhedens love, som udgør en del af Guds lov. Som særlig rettesnor for sine hellige har Herren åbenbaret »Visdomsordet«, som vi finder det i Lære og Pagter, afsnit 89.

Til sidst vil vi nævne overholdelse af sabbaten. Vi tror, at en ugentlig hviledag er lige så nødvendig for menneskets fysiske velbefindende som for dets åndelige vækst. Men vi betragter først og fremmest sabbaten som en guddommelig indretning, og dens helligholdelse er en befaling fra ham, som var og er og altid vil være: Sabbatens Herre.

Kredslærerindernes budskab

»Men dersom I vil pleje ordet, ja, passe træet, når det begynder at vokse ved jeres tro, med stor flid og tålmodighed og med glæde se hen til frugten deraf, da vil det slå rod, og det skal blive et træ, der vokser op til evigt liv.« (Alma 32:41).

Formål: At påpege at tro og stor flid udkræves for at opnå evigt liv.

Hvilken smuk lignelse gives der os ikke her — smuk, hvad sproget angår, og herlig i sammenhæng. I virkeligheden findes der ikke noget mere betydningsfuldt budskab til menneskeheden. Alma beskriver de krav, der stilles, for at den gode sæd kan vokse i træet og påviser, hvorledes »ordet« også må næres og plejes, dersom man skal kunne opsamle og glæde sig over en rig høst. Det er en udmærket sammenligning, da den på hver enkelt punkt svarer til den voksende proces, som »Guds ord« gennemgår i vort liv.

Alma tilskynder os til at foretage eksperimentet ved at plante sæden i vore hjerter, for at se, om den vil svulme og vokse indeni os. Dersom den begynder at svulme og spire, eller med andre ord, dersom den begynder at udvide sjælen og oplyse forstanden, kan vi være overbevist om, at sæden er god, thi det er tegnene. Når sæden har vist sig at være god, efterhånden som den vokser ind i træet, må den plejes med største omhu, så den kan slå rod og blive stærk nok til at skyde grene og bære frugt. Det er meget nødvendigt at slå rod, thi dersom et træ ikke er dybt rodfæstet, kan storm og uvejr rykke det op med rod.

Når frugten til sidst er blevet moden, vil den være alt, hvad man kunne ønske sig. Alma lover, at frugten vil være meget dyrebar og sødere end alt sødt, og man kan spise deraf og glæde sig derved, indtil man er blevet mæt og aldrig mere skal sulte eller tørste.

På samme måde forholder det sig med Guds ord; dersom det ikke er fast forankret eller dybt rodfæstet i vort liv, kan de ulykker, som plager menneskeheden, og Satans tugtelser ryste det og rive det løs

fra dets fortøjninger. Træet og ligeledes »ordet« må ikke forsømmes over en længere periode, thi ligegyldigt hvor lovende begyndelsen end er, må det fortsat plejes og næres, thi ellers vil det visne og dø. Det må næres med stor tro, flid og tålmodighed.

Nogle mennesker antager Guds ord, men plejer og passer det ikke ret længe, så det kan slå rod og fæstne sig hos dem. Sådanne mennesker får måske tankerne bortledt ved kritik eller fordomme; eller de bliver optaget af verdslige forhold og ting, indtil deres interesse dør. Der er dem, der i begyndelsen viser interesse for »ordet«, og efterhånden som tiden går, bestræber de sig ikke synderligt på at studere og praktisere »ordet« og derved give det en chance. Til sidst siger de: »Det gør ikke indtryk på os. Vi er ikke mere interesserede.«

Det bedste i livet bærer ikke frugt, dersom vi ikke anstrenger os for at passe og pleje det. Vi må pleje Guds ord med mildhed og til stadighed, med tro, med studium, med bøn og med gode gerninger, så længe vi lever. Det er ganske afgjort, at det evige liv er værd at arbejde for. Evigt og fortsat liv er belønningen, den højeste belønning, der kan komme til noget menneske.

Personlige nyheder fra nær og fjern.

Fødselsdage:

København: Den 19. november fylder broder Paulus Elias Christensen, Absalonsgade 21 B, 65 år. Hjertelig til lykke!

Aarhus: Den 21. november fylder broder Arthur Haun 60 år. Hjertelig til lykke!

Odense: Den 28. november fylder søster Hansine Jensen 70 år Hjertelig til lykke!

Den 30. november fylder søster Christine Hansen, Assens, 70 år. Hjertelig til lykke!

Nyt fra U.S.A.: Tidligere missionær i den danske mission, Douglas Harmon og hustru har fået en datter, der har fået navnet Robin Gaye. Stjernen ønsker hjertelig til lykke! Hele familien Harmon sender de hjerteligste hilsener til alle søskende og venner i den danske mission.

Bryllup i U.S.A.: Tidligere missionær i den danske mission, Don Lee Decker, viedes den 19. september i Manti Templet til JoAnn Dunman. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Bryllup i Odense: Fra Odense har vi modtaget følgende:

I Odense gren havde vi den glæde, at to af grenens unge medlemmer, broder Edmund Nielsen og søster Lis Madsen, lørdag den 10. sep-

tember blev viet på rådhuset. Efter vielsen drog brudeparret til kirken i Lahnsgade, hvor Kvindelig hjælpeforening havde pyntet kirkesalen med blomster. Grensforstanderen, broder Terje Schiller, holdt tale og gav de unge Kirkens velsignelse, hvorefter søster Lydia Jensen sang »Jert hus skal I bygge«.

Vi beder, at Gud vil velsigne dem i fremtiden!

Bryllup i Aarhus: Fra Aarhus har vi modtaget følgende:

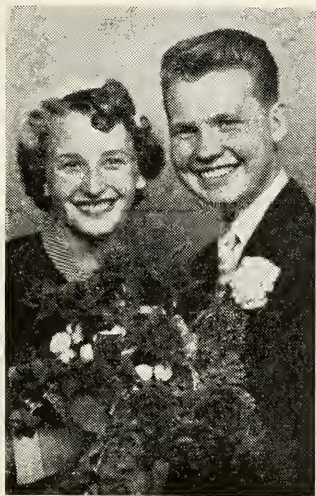
Den 10. september viedes på rådhuset søster Ilsa Gram til Arne Jacobsen, Frederiksværk. Efter vielsen kørte brudeparret til kirken i Borupsgade, hvor slægt og venner var forsamlet. Da brudeparret trådte ind i den med blomster smukt pyntede kirkesal, tonede fra orglet den gamle kendte »Det er så yndigt at følges ad«. Efter sangen »Jeg ved, på hvem jeg bygger« og bøn ved broder Bjarne Gram sang søster Carla Larsen og søster Vera Nielsen en duet, »Mit mål«, hvorefter tiden blev overgivet til brudens fader, broder Kaj Aage Gram, som udtrykte sin glæde over at kunne give sin datter og svigersøn Kirkens velsignelse med på vejen. Han fortalte om ægteskabets store betydning og sagde bl. a.: »Jeg har kun myndighed til at give jer en velsignelse, men da ægteskabet er guddommeligt, er det min bøn og mit håb, at I vil stræbe efter at opfylde Herrens befalinger, således at I en dag kan opnå at blive viet for tid og evighed i Guds tempel.«

Hojtideligheden sluttede med bøn ved broder Lau. Larsen.

Brudeparret har bedt os bringe følgende tak:

Vi vil gerne sige tak til brødre og søstre for al jeres kærlighed og medvirken til at gøre vor bryllupsdag så smuk og højtidelig.

Ilsa og Arne Jacobsen.

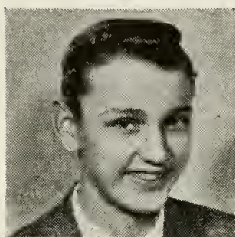
Edmund og Lis Nielsen.

Ilsa og Arne Jacobsen.

Bemærk! Manuskripter til næste nummer af »Stjernen« skal indsendes *inden den 5. ds.*

FARVEL TIL DANMARK!

Søndag den 18. september rejste missionspræsident og søster Sorensens søn, *David,* tilbage til Utah for at fuldende sin skolegang og sin endelige uddannelse der.

Det var en vemodig dag, da flyvemaskinen førte David bort fra Danmark, hvor han i de tre år, han har tilbragt her, har gjort sig så afholdt, både i skolen, hvor han gik i mellemskolen, og ikke mindst blandt alle søskende i den danske mission, særlig i København. For hans forældre, hvis solstråle og opmuntring han er, er det et stort savn at måtte undvære ham, »villaen« er så tom uden ham og alle hans muntre påfund og kærlige opmærksomhed.

Kære David, alle vi søskende i den danske mission siger dig tak for den tid, du har tilbragt iblandt os, tak for dit gode humør, dit glade smil og din aldrig svigtende villighed til at hjælpe med, når det gjaldt. Vi ønsker dig held og lykke og fremgang i den tid, der kommer; må Gud altid være med dig i al din færd, og må vi få den glæde at se dig komme tilbage til Danmark som missionær inden alt for længe!

Fra missionsmarken

Silkeborg: G.U.F. i Silkeborg afholdt den 7. september en høstfest, der var et vellykket arrangement. Efter åbningssang og bøn fremsagde søster Anna Nielsen valgsproget. Broder Frode Sørensen holdt en tale om høstskikke; så blev der sunget en fællessang, og bagefter blev der leget forskellige lege, og man gik så til bords, hvor der blev serveret æbleskiver og sodavand. Broder Enevold Nielsen læste en morsom historie for os, nogle af de unge piger sang »Marken er mejet«, missionærerne fremførte en sketch, og broder Nielsen læste atter en morsom historie. Ældste Dale Hammond spillede Impromptu af Schubert, og som afslutning på underholdningen spillede en af kirkens undersøgere på mundharmonika. Festen sluttede med sang og bøn. Alle var glade og tilfredse med den dejlige aften. *T. H. J.*

Randers: Den 7. september afholdt Randers G.U.F. deres årlige høstfest. Tilstede var der ca. 100, deriblandt både medlemmer og ikke-medlemmer.

Efter at festen var åbnet med sang og bøn blev en del af tiden overgivet til missionærerne, som spillede to sketches til stor morskab for

de tilstedeværende. I aftenens løb underholdt hr. Sørensen med et par numre på sin harmonika, og senere blev der spillet op til dans, henholdsvis på grammofon og af hr. Sørensen. Bikubepigerne opførte en musikalsk sketch, og søster Kitty Nielsen spillede et par numre på klaver. Kvindelig hjælpeforening sørgede for forfriskninger i form af æblekage og saft. Det var en virkelig vellykket aften. *B. A. P.*

Odense: Onsdag den 7. september afholdt G.U.F. i Odense en fest, som var planlagt af de unge. En række brødre, søstre og missionærer underholdt med sang og musiknumre og oplæsning, hvorefter der blev danset. Det var en meget vellykket aften.

Den 17. september afholdtes den årlige høstfest. Mia Maids opførte et muntert skuespil, og der blev leget en morsom leg, ledet af broder og søster Klokker Hansen, hvorefter der var dans og servering af forfriskninger. G.U.F.-salen var smukt pyntet med blomster, neg og små havelygter.

Endelig har G.U.F. afholdt en fest, som var arrangeret af fire unge: Edmund Nielsen, Bente Kristiansen, Bodil Christoffersen og Ruth Lauridsen. Hver af de tilstedeværende damer fik udleveret et gult kort med et halvt skriftsted, og herrerne fik et grønt kort med det andet halve skriftsted. De to halvdele skulle så finde hinanden. Damerne havde mad med, og herrerne gav orangeade. Der blev leget forskellige lege, og til slut blev der danset. *R. L.*

København: I dagene 10. og 11. september deltog spejderne i København gren (Panthertroppen) i den årlige divisionsturnering. Vor trop hører under Heimdal divisionen, som i Grenaalejren i 1951 vandt det danske spejderkorps fane. I denne lejr deltog alle landets spejdere i en dyst mod hinanden, så man kan forstå, at det ikke er helt let at hævde sig mod en sådan standard. Men vi klarede os fint i år, vi er rykket tre pladser op. Så vi kan med glæde i vore hjerter sige: Alt er vel, alt er vel! Tropsfører *Flemming Hall.*

Esbjerg: Torsdag den 29. september afholdt Kvindelig hjælpeforening i Esbjerg en festaften for søstrene og præstedømmet. Hver deltager var blevet opfordret til at medbringe en pakke smørrebrød, der blev solgt ved auktion. Søstrene havde tilberedt nogle indbydende smørrebrødspakker, pænt pyntede med blomster og silkebånd.

Før auktionen var der en kort underholdning med tale, sketch og sang, udført af missionærer og medlemmer af Kvindelig hjælpeforening. Efter at pakkerne var solgt til fordel for Kvindelig hjælpeforening, inviterede køberne på smørrebrød, der blev serveret nede i klasseværelserne, hvor Kvindelig hjælpeforening havde dækket borde, pyntet og gjort festligt, så man dobbelt kunne nyde det gode smørrebrød.

Søster Ane Pedersen underholdt ved bordet med jysk oplæsning. Der var en god ånd tilstede, og alle var bagefter enige om, at det havde været en dejlig aften, og at det ikke skulle være sidste gang, der blev indbudt til sammenkomster, hvor både unge og gamle kunne samles og komme i kontakt med hinanden.

Der skal samtidig gøres opmærksom på, at de unge også er velkomne i Kvindelig hjælpeforening. Tilstede var 34. *A. S.*

Helsingør Lørdag aften den 8. oktober blev der afholdt et møde i Helsingør i søster Ingeborg Jensens hjem, og vi havde nogle af vore svenske søskende fra Helsingborg hos os. Ældste Robert A. Bryson bød velkommen, og vi indledte med at synge »Nærmere, Gud, til dig«, hvorefter søster Quist fra Helsingborg holdt bøn. Vi hørte så en sang fra broder og søster Dalquist fra Helsingborg, hvorefter ældste Bryson kaldte på to brødre fra Helsingborg, ældste Larsen og broder Borg. Derefter talte ældste Gale R. Jensen til os, efterfulgt af broder Dalquist. Ældste Bryson talte så selv for til slut at kalde søster Dalquist og søster Berit Andersen fra Hillerød til at sige nogle ord. Vi sluttede med sangen »Kom hellige« og bøn ved broder Jensen.

Vi var alle enige om, at vi havde haft en vidunderlig tid sammen; Guds Ånd var virkelig tilstede blandt os, og vi håber at kunne holde flere lige så gode møder i fremtiden, så vi kan få fremgang i Helsingør. Tilstede 21. *B. A.*

Aalborg: Onsdag den 4. oktober afholdt Aalborg G.U.F. en stor amatøraften, hvor alle, som havde talenter, kunne få lov at udfolde dem.

Festen tog sin begyndelse kl. 19,30 for en propfuld sal med god stemning og højt humør. Efter sangen »Ventende på høstens mejer« og bøn bød præsidenten for G.U.F., broder Henry Haupt, velkommen, og derefter gik man over til underholdningen, som bl. a. bestod af solosange, viser, muntre sketches, sangsketches, musiknumre samt vitser og historier, ialt 20 numre.

Efter amatørkonkurrencen blev der ved publikumsafstemning udtrukket de tre, som havde fået flest points, og som nu fik overrakt en 1., 2. og 3. præmie. De tre var ældste Allen Eliason, søster Karna Røgilds og søster Helga Broberg, der som tak måtte give et nummer, der vakte stort bifald.

Efter at præsidenten havde takket alle, som havde været tilstede, sluttede den dejlige aften med »Kongernes Konge« og bøn ved broder Kaj Aage Gram, Aarhus. *H. H.*

DÅB

KØBENHAVN:
3. september:
Bjarne Alfred Andersen, døbt af David Sorensen, håndspålæggelse af Gustav Olsen.

AMAGER:
6. september:
Solveig Corsola Lena Ling Nielsen, døbt af ældste Jeremy Sorensen, håndspålæggelse af ældste Keith Mortensen.

RANDERS:
18. september:
Annelise Dyrlund Jensen, døbt af ældste Rasmus Jensen, håndspålæggelse af ældste Juan S. Hansen.

25. september:
Kitty Ingrid Nielsen, døbt af ældste Brenton A. Pack, håndspålæggelse af samme.
Bert Bjergård Johansen, døbt af Elo Eriksen, håndspålæggelse af ældste Brenton A. Pack.

Vi ønsker de nye søskende hjertelig til lykke og velkommen i Kirken!

Velsignelser:

Randers: 11. september: Rasmus Anton Lundgaard Jensen og Annelise Dyrlund Jensens datter, Connie Pauline Dyrlund Jensen, velsignet af sin fader.

Ordinationer:

Odense: 24. Juli: Eric Rene Elm ordineret til præst af Terje Schiller.
Kristian Alexander Grundt Larsen ordineret til lærer af Erik Andersen.
11. september: Finn Vest Lykkegård Nielsen ordineret til lærer af ældste Kai Lykkegård Nielsen.

Emigrationer:

Aalborg: Den 25. september er Harald Ejner Jensen, Anna Oline Sørensen Jensen, Grethe Vinther Falck Jensen, Torben Vinther Falck Jensen og Birger Vinther Falck Jensen emigreret til Salt Lake City, Utah.

Dødsfald:

Randers: Den 26. august døde søster Sørine Anine Kristine Lauritsen Jensen, 74 år gammel. Æret være søster Jensens minde!

Missionærforflyttelser:

20. september:	Margit Christiansen fra Aarhus til Randers.
	Paul M. Andersen fra Aarhus til København.
	Milo D. Bowen fra Frederikshavn til Vejle.
	Pauline Jensen fra Randers til Aalborg.
	Darlene Peterson fra Aalborg til Aarhus.
	Laurel D. Madsen fra Odense til Randers.
	Marius Christensen fra København til Frederikshavn.
	Wayne H. Schow fra Aarhus til Aalborg.
	George Eldon Jensen fra Randers til Aalborg.
	Kai Lykkegaard Nielsen fra Aalborg til Herning.
	Ralph Nielsen fra Aalborg til Slagelse.
	William Don McBride fra Slagelse til København.
	A. Leron Johnsen fra Herning til Odense.
	Galen D. Tirrell fra Vejle til Aarhus.
	Gary L. Jensen fra Aabenraa til Amager.
	Chester H. Rasmussen fra Viborg til Færøerne.
21. september:	George A. Eliason fra Aalborg til Viborg.
22. september:	Gene Kay Christiansen fra Helsingør til Odense.
	Marlin R. Anderson fra Helsingør til Odense.
	Gale R. Jensen fra Odense til Helsingør.
	Robert A. Bryson fra Odense til Helsingør.
24. september:	Ronald O. Harris fra Aarhus til Vejle.
	Don C. Barg fra Vejle til Aarhus.

Missionærankomster:

Med »Stockholm« fra New York er følgende missionærer den 13. september ankommet til den danske mission:

Neldon M. Oborn fra Tooele, Utah, beskikket til at arbejde i Hjørring.

Tagg Bernhard Hundrup fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Hjørring.

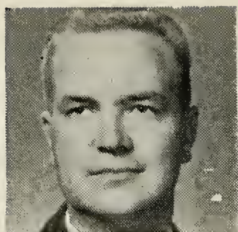
Joseph Tex Johnson fra Richmond, Utah, beskikket til at arbejde i Aarhus.

Vaughn Ramon Rasmussen fra Sandy, Utah, beskikket til at arbejde i København.

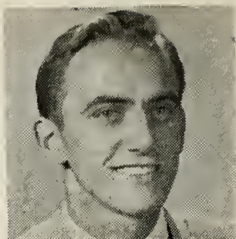
Darrel Call Hintze fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Aabenraa.

Bryce Albert Jackman fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Amager gren.

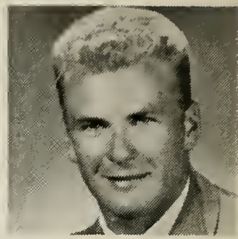
Joyce Kathleen Jensen fra Idaho Falls, Idaho, beskikket til at arbejde i København.

Neldon M. Oborn.

Tagg B. Hundrup.

J. Tex Johnson.

Vaughn R. Rasmussen.

Darrel C. Hintze.

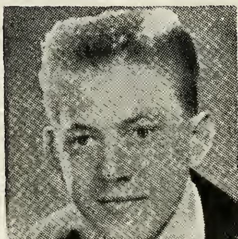

Bryce A. Jackman.

Joyce K. Jensen.

Missionærafløsninger:

Roy T. Rasmussen.

Den 12. august er ældste Roy T. Rasmussen fra Salt Lake City, Utah, på grund af sygdom blevet hæderlig afløst fra sit arbejde i den danske mission efter sidst at have arbejdet i København.